C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_67-Mec_svetla.pdb

PDB Name: J.P.GAREN-Mark Stone_67-Meč svě
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JEAN-PIERRE GAREN

MARK STONE
MEČ SVĚTLA

1

Listovím již prosvítal rozbřesk a les se probouzel. Na mýtinu majestátně vkráčel statný jelen se třemi laněmi. U mohutného dubu se zastavil a uhryzl několik chomáčů trávy.

Na spodní větvi seděl muž, tiskl se ke kmeni a nehýbal se. Vtom prudce napřáhl paži a vší silou mrštil oštěpem. Zbraň se jedné lani zaryla hluboko do hřbetu a ostatní se dali na útěk. Mladá laň klesla do kolen, snažila se ještě vstát, zvrátila hlavu k obloze, jako by ještě naposledy prosila o slitování, potom padla a bylo po ní.

Na zem seskočil skoro dvoumetrový obr. Mladý obličej měl vyzáblý, protože se jen málokdy najedl dosyta. Přiklekl ke skolenému zvířeti a už se těšil na obrovskou kýtu, která bude patřit jen jemu.

„Lovec a jeho kořist. Dojemné," ozval se posměšný hlas.

Mladý muž prudce vstal, ale okamžitě ztuhl. Mířila na něj čtyři kopí s pořádně ostrými hroty. A ta kopí třímali v rukou hajní.

„To je mi ale úlovek," řekl ten, který je měl zřejmě na povel. „Kdy my naposledy někoho pověsili…"

Obr zbledl a vykřikl: „Nejdřív mě musíte předvést před barona Bassaka. To on mě bude soudit, jsme přece na jeho panství."

„To není třeba," posmíval se hajný. „Už nám dal příkazy. Každého pytláka, kterého přistihneme při

činu, máme bez meškání na místě popravit, a to nad tělem skoleného zvířete, aby byly obě mršiny spolu. Takhle se všem, kdo by chtěli na baronově panství pytlačit, dostane náležité výstrahy.“

Kývl na jednoho z kolegů a ten se hned postavil za pytláka.

„Moku, hezky mu spoutej ruce za zády, já zatím připravím špagát.“

Jak pytlák ucítil, že mu hajný položil ruku na záda, zareagoval překvapivě rychle. Popadl hajného za zápěstí a prudkým rozmachem ho mrštil na jeho kolegu, který rozmotával provaz. Těla se srazila a šla k zemi. To už se pytlák rozběhl a kopí ho minulo jen o vlásek.

Čtvrtý hajný se mu pokoušel skočit do cesty. Pytlák jednou ranou odrazil kopí a pravici zaryl do rozšklebeného obličeje. Cestu měl teď volnou a pádil k nejbližším křovinám.

Dva hajní se za ním chtěli rozběhnout, ale šéf se pracně postavil na nohy a zastavil je.

„V těch houštinách ho už nikdy nenajdem. Vyzná se v lese mnohem líp než my. A když se rozdělíme, může nás oddělat jednoho po druhým. Takový dílo jsem ještě neviděl.“

Přejel si dlaní po čele, na němž mu vyrůstala pěkná boule.

Jeho podřízenému se valila z nosu krev. „Určitě ho mám zlomenej, Raku,“ sténal.

„Jednou na něj narazíme,“ zavrčel Rak. „Ale než ho pověsím, vrazím mu kopí do břicha. Zvláštní, ti křupani se obvykle nebrání. To by mě zajímalo, kde se tady vzal.“ Odmlčel se a pak dodal: „Jdeme, pan Dariak nás čeká v deset u jezera. Má pro nás nějaký úkol. Zřejmě to bude něco náramně důležitýho, protože slibuje pěknou odměnu.“

***

Hrad barona Bassaka byl velká čtverhranná stavba bez jakýchkoli ozdob. Hradby s cimbuřím obepínaly jedinou věž. V prvním patře věže byla prostorná místnost s dlouhým stolem. V jeho čele seděl baron v křesle s vysokým opěradlem.

Byl vysoký, hubený, obličej měl zbrázděný vráskami, vlasy bílé a pod huňatým obočím mu svítily černé oči.

Po jeho pravici seděl starší syn Dariak, pořízek s kulatým obličejem a rudými tvářemi. Po levici měl o tři roky mladšího syna Jarvena. I ten byl statného vzrůstu, ale štíhlejší, měl jemně řezané rysy a světlé vlasy.

Stařičká služebná sklidila ze stolu a tázavě na barona pohlédla.

„Díky, Many, už tě nepotřebujeme.“

Stařeně, která by byla ráda zůstala v místnosti, nezbývalo než odejít. Baron zvolna vyprázdnil pohár a obrátil se k Jarvenovi.

„Synu, včera ti bylo dvacet a dnes ráno se za mnou dostavil mnich-strážce tradic. Předal mi svitek, který ti pomůže při hledání meče Světla. Rozvinout jej smíš ale až na cestě. Dobře víš, že se nesmíš vrátit, dokud posvátný předmět nenajdeš.“

„Ale i kdybys ho nějakou náhodou přece jen našel,“ poznamenal posměšně starší bratr, „s návratem nijak nespěchej. Tady už nemáš co pohledávat.“

Starý baron sevřel rty a suše pronesl: „Dokud budu živ, jsi v mém domě vždy vítán.“

Tradici hledání mytické zbraně zavedl prapradědeček nynějšího krále Jarvika. Právem prvorozeného získával titul a panství vždy nejstarší syn. Mladšímu synovi to často přišlo líto a vznášel na panství nárok. Několikrát tak došlo ke krvavým střetům, jež království nijak neprospívaly. Nyní však v zemi vládl klid a mír. Z hledání meče se zatím nikdo nevrátil a právo prvorozeného nezpochybňoval. I kdyby šlechtic měl ještě třetího syna, ani ten se nemohl ucházet o titul, protože druhý syn se i nadále považoval za živého.

Starý baron si tiše odkašlal a pokračoval: „Dnes vyráží na cestu také druhý syn hraběte Kordara Morkat. Otec mu dal na pomoc družinu deseti zbrojnošů. Doufal jsem, že aspoň pár dní budete cestovat spolu, ale odmítli mě.“

„Proč by se tahal s takovou přítěží?“ zasmál se Dariak. „Pokud ta zbraň vůbec existuje, najde si ji sám. S takovým mečem si snadno vybojuje nějaké panství a nemusí se handrkovat s bráchou.“

„Není žádným tajemstvím, že hrabě Kordar v synovi vyvolává vysoké ambice, které by ho mohly dohnat až ke vzpouře proti králi,“ zabručel baron. „Ale do toho nám nic není, aspoň prozatím.“

Vytáhl z kapsy pěkně naditý váček a přisunul ho k Jarvenovi.

„Máš v něm padesát dukátů. To ti postačí na první výdaje. Šetři s nimi, víc ti bohužel dát nemohu.

Potom se už o sebe musíš postarat sám.“

„A nemělo by to zlato patřit spíš mně?“ ozval se Dariak. „Je to docela pěkná sumička, zvlášť když se poslední dobou moc neurodilo.“

Baron zbrunátněl. „Můj synu,“ pronesl řezavým hlasem, „panství ti bude patřit, až umřu, ale dokud jsem naživu, příjmy z něj jsou mým majetkem a já s ním budu zacházet podle vlastního uvážení. Je to tedy zcela moje věc a na nějaké tvoje úvahy, kterých mě propříště snad ušetříš, nejsem zvědav.“

Nyní pro změnu zbrunátněl Dariak. Několikrát zalapal po dechu jako ryba po vzduchu, ale nic neřekl. Jen potřásl hlavou a pak se zvedl.

„Otče, dovolte mi odejít. Musím dohlédnout na vaše panství.“

Baron jen přikývl. Když Dariak odešel, oddechl si.

„Nejvyšší se ke mně nezachoval spravedlivě,“ řekl. „Zřejmě mě chtěl ztrestat za mé hříchy. Tebe bych chtěl mít jako staršího syna. Ty bys vládl panství moudře, Dariak je na poddané příliš tvrdý. Je nespravedlivé, že ti nebožáci trpí za mé hříchy.“

Stařec se odmlčel a ponořil se do vzpomínek. Zavřel oči. „Je čas, abys vyrazil. Na nádvoří tě provázet nebudu. Rozloučíme se tady,“ řekl po chvíli.

Vstali a vroucně se objali. Poprvé po letech. Syn vyšel z místnosti, baron hleděl za ním a po tváři mu zvolna kanula slza. Proto se chtěl rozloučit zde, o samotě. Nechtěl, aby poddaní viděli, jak pláče, že mu odchází milovaný syn, který se asi už nevrátí.

Jarven zvolna kráčel po nádvoří. Co chvíli se otočil, aby si do paměti vtiskl obraz místa, kde prožil dětství. Na odjezd byl připravený už dávno, ale i tak mu bylo těžko.

Ze stájí vyšel sluha. „Váš kůň je připraven. Pan Dariak vám chtěl dát tu nejhorší herku, ale baron nařídil, abychom vám osedlali vašeho hřebce.“

Kůň na pozdrav tiše zaržál a Jarven ho popleskal po šíji. „Jsem rád, že pojedeme spolu,“ zašeptal. „Kdoví, jak by tě Dariak týral.“

Svižně se vyhoupl do sedla. Doběhla k němu Many s čímsi zabaleným do vlněného pláště. Po vrásčité tváři jí tekly slzy jako hrachy.

„Maličký, tumáš! Vezmi si něco k snědku a plášť tě ochrání před nepohodou.“

„Počasí je zde přece mírné,“ namítl s úsměvem.

„Jenže ty jedeš na sever. A co ty víš, chuděrko, co tě tam čeká?“

„Nebuď smutná, Many. Oba jsme přece věděli, že se jednoho dne musíme rozloučit. Ten den nyní nastal a já bych tě rád požádal o službu.“

„Splním ti cokoli, chlapče.“

„Dávej pozor na otce, bude potřebovat blízkou duši. Vím, že se na tebe mohu spolehnout.“

Potom už jen popohnal koně a odcválal, aby zkrátil bolestné loučení.

2

Dariak dojel k hajným, kteří už čekali pod mohutným dubem. Hned si všiml Rakovy boule a Nukiho nosu.

„Co se vám to stalo?“ zasmál se.

„Napadl nás jakýsi divoch, co pytlačil ve vašich lesích. Přistihli jsme ho přímo při činu, zrovna dostal laň, ale utek nám.“

„Tak ho chyťte a rovnou ho pověste.“

„Uposlechneme vás s velkou radostí, pane.“

„O tom vůbec nepochybuji,“ ušklíbl se, protože věděl, jak jeho hajní dokážou být suroví. „Ale teď mám pro vás diskrétní úkol. Vezmete si koně a vydáte se po cestě na sever. Na hranici panství připravíte léčku. Brzy tam totiž pojede jeden jezdec, kterého se chci zbavit. Tělo musí zmizet, aby je nikdo nikdy nenašel. Bude mít u sebe slušně naditý váček. Ten je váš. Já chci jenom jeho štít. Za nějaký čas ho ukážu otci a řeknu mu, že mi ho přinesl jeden poutník. Doufám, že mu ze smrti milovaného synáčka pukne srdce.“

Rak se při představě slíbené odměny rozzářil.

„Už běžte a nezapomeňte na meče, můj milovaný bratříček se určitě bude bránit,“ pobídl je Dariak.

***

Když Jarven vyjel z podhradí, uvolnil koni otěže. Vytáhl svitek, který otci předal mnich-strážce tradic. Mnich nikdy nechtěl vidět ty, které posílal na jistou smrt. Předal příkazy otci a tím na něj přesouval i odpovědnost pro případ, že by syn neuposlechl.

Rozvinul svitek a přečetl si první řádek. Putuj s vycházejícím sluncem po levici, dokud nedorazíš k Proklatému lesu.

Ušklíbl se. Onen neblahý les se rozkládal na hranicích Jarvikova království. Na chvíli se ho zmocnilo pokušení přečíst si další řádek, ale vzpomněl si na doporučení, že se nemá seznamovat s další zkouškou, dokud nezvládl předchozí.

A tak jel a jel, dokud neměl slunce nad hlavou. Za pár minut opustí otcovo panství. Pohlédl na vysoké staleté duby zalité slunečními paprsky. Napadlo ho, že by si mohl odpočinout, ale pak usoudil, že rozumnější bude přetnout pouto, které jej spojuje s minulostí. A nervózně popohnal koně.

O něco později se uklidnil a zvolnil. Zaslechl jakýsi podivný praskot a zastavil koně. Právě včas! Jeden menší dub se skácel přes cestu. Kůň se vzepjal, Jarven na poslední chvíli vytáhl nohy z třmenů a sjel po jeho hřbetě na zem.

V té chvíli vyběhli z houštin čtyři chlapi s tasenými meči.

Jarven se ještě stačil překulit, uhnul meči, který mu málem proklál hrdlo, prudce vstal, rovněž tasil a odrazil další výpad.

Meče se hřmotně srazily, mladík se svižně bránil. Potom prudkým seknutím prořízl útočníkovi hrdlo.

Nebyl mu však dopřán čas, aby si vítězství náležitě vychutnal. Už u něj byli další dva a musel několik kroků ustoupit. Jednoho se mu podařilo zasáhnout do hrudi. Jakýsi šestý smysl ho varoval, aby uskočil, a pak s úžasem spatřil, že na zemi leží v krvi jeden útočník a u něj stojí jakýsi obr s oštěpem.

„Ten mizera vás chtěl bodnout zezadu, a tak jsem mu to zatrh."

Zbývající dva ničemové se zastavili a civěli na obra jako na zjevení. Souboj dvou proti dvěma jim už nepřipadal příliš vyrovnaný. Váhali však jen chviličku. A když k nim Jarven udělal krok, ustoupili, potom se otočili na podpatku a vzali nohy na ramena. Za chviličku se ozval dusot kopyt.

Jarven si vydechl a zasunul meč do pochvy.

„Děkuji, příteli, vaše pomoc mi přišla vhod," usmál se na neznámého.

Obr jen pokývl hlavou a nohou obrátil tělo muže, kterého zabil. Hrubé rysy mu zkřivil škleb.

„Chtěli mě oloupit," poznamenal Jarven.

„To je možné, ale ne jisté."

„Vy ty chlapy znáte?"

„Jsou to hajní barona Bassaka."

Jarven sebou trhl, jako by ho bodla vosa.

„To snad ne! Jste si tím jist?"

„Viděl jsem je už dneska ráno a málem mě pověsili jako pytláka."

„Bez soudu?"

„Baron tak zřejmě nařídil."

„Otec by nikdy nic takového nenařídil," protestoval Jarven.

„Starý už nerozkazuje, to jeho starší syn," zavrčel obr. „Takže vy jste ten mladší."

„Ale proč by si bratr přál mou smrt, když tak jako tak odcházím?"

„Asi vás nemá rád…"

Jarven nevěřícně potřásl hlavou. Věděl, že ho bratr dvakrát nemiluje, ale že by si přál jeho smrt? Zamyšleně se vydal pro koně, který se v klidu popásal vedle koní zabitých lotrů.

„Jak se vám mohu odvděčit?" zeptal se obra.

„Rád bych s vámi jel jako sluha, pane," odpověděl muž.

„To není dobrý nápad. Tam, kam mám namířeno, se nedá nic získat, ale vše ztratit, i život."

„Ten můj už stejně za moc nestojí," zasmál se muž. Když na něj Jarven tázavě pohlédl, pokračoval: „Ti dva prevíti, co utekli, mě znají. Samozřejmě nemůžou přiznat, že se jim nepodařilo vás zabít. Budou tvrdit, že jsem je napadl a zabil jim kamarády. A zítra po mně půjde celé království. A i kdyby mě nakrásně postavili před soud, udělají se mnou krátký proces, abyste nemohl svědčit v můj prospěch. Takže má jediná naděje na přežití je opustit co nejdřív království."

„Tak dobře," řekl Jarven. „Beru tě, ale mám podmínku."

„Jakou, pane?"

„U prvního pramene, na který narazíme, se umyješ a upravíš. Sluha, byť chudého rytíře, musí vypadat k světu."

„Slibuju, pane. Nejenže se umyju, já se přímo vykoupu!"

„Takže si vezmi tady toho osiřelého koně. Ostatně stejně patří otci. Doufám, že umíš jezdit."

„Aby ne, pane. Dřív jsem dělal na statku koňáka."

„Jak se vlastně jmenuješ?"

„Wacko, pane."

***

Odpoledne dojeli k potoku a Wacko se vykoupal. Když se zbavil prachu, ukázalo se, že má docela pohledný obličej.

Než padla noc, dorazili do vesnice nedaleko Proklatého lesa a ubytovali se ve špinavé hospodě. Místnost měla nízký strop a jediný stůl se dvěma lavicemi po každé straně. V krbu hořel oheň a nad ním se na rožni pod bedlivým dohledem mladé služebné opékali dva tuční opeřenci.

Na konci stolu seděli pouze dva muži. K příchozím se došoural hostinský.

„Vítejte v mém skromném podniku, pánové."

„Zůstaneme na noc, ale nejdřív se chceme najíst a napít."

Hostinský pokynul služebné, která v mžiku přiběhla se džbánem vína a dvěma cínovými poháry. Wacko pohár naráz vypil a blaženě si vzdychl.

Dívka potom přinesla velkou mísu s kousky pečeného kuřete s chlebem. Jarven zaznamenal, že má útlé kotníky a hluboký výstřih.

„Nuže, dejme se do jídla," pravil, hmátl po stehně a zahryzl se do něj. Wacko se nedal dvakrát pobízet a brzy byla mísa zpoloviny prázdná.

„Koukám, že jsi při chuti," usmál se Jarven.

„Dva dny jsem nejedl," přiznal Wacko. „Dneska ráno jsem se těšil na tu laň, ale ti mizerové mi to překazili."

Jarven mávl na dívku. „Řekl bych, že přítel nepohrdne dalším kuřetem. A přines nám ještě jeden džbán."

Dívka odběhla a hostinský si mnul ruce. Wacko se ládoval kuřetem, Jarven si nalil víno a pomalu upíjel.

„Kolik je ti vlastně?" zeptal se.

„Dvacet dva," zahuhlal sluha.

„A cos dělal, než jsi začal pytlačit?"

„Pracoval jsem na jednom statku na panství hraběte Kordara. Sedlák měl docela pěknou dceru, jmenovala se Laxia, a řekl bych, že jsme si rozuměli. A protože jsem byl pracant, sedlák by proti sňatku nic neměl. Jednou večer byla tancovačka a syn hraběcího správce se mi začal motat kolem Laxie. Využil toho, že jsem se chvíli nedíval, a zatáhl ji do stodoly. Chtěl ji znásilnit, což nebylo ostatně nic nového, domníval se, že má právo na všecky holky ve vesnici…"

„A dál?"

„Přišel jsem včas. Popadl jsem ho za krk a mrštil jím přes stodolu. Výtah dýku a hodil ji po mně. To mě trošku rozzlobilo, a tak jsem mu rozbil hubu. Laxia s brekem utekla, všecko vyklopila starýmu a ten, že si ráno půjde stěžovat rovnou hraběti."

Smutně potřásl hlavou. „Bohužel ráno nebývá vždycky moudřejší večera. Sedlákovi se to přes noc rozleželo v hlavě a došlo mu, co by z toho mohl vytřískat. Vypravil se za správcem a řekl mu, že buď si jeho syn Laxii okamžitě vezme, nebo si půjde stěžovat. Správce se bál, aby ho hrabě nevyhnal, a tak se svatbou souhlasil.

„A Laxia taky souhlasila?" podivil se Jarven.

Wacko se smutně usmál a sevřel obrovité pěsti.

„Laxia není hloupá. Hned jí došlo, jaké výhody bude mít z manželství s jediným správcovým synem. Unikne dřině na poli, unikne domácím pracím… Bude mít služebnou. Hrabě nařídil, aby mě zatkli, ale jeden přítel mě naštěstí včas varoval. Utekl jsem do lesů, několik dní jsem se skrýval poblíž a doufal, že

Laxia prohlídne. Když jsem se dozvěděl, že se už chystá veselka, pochopil jsem, že jsem prohrál. A chtěl jsem se zabít."

Vzdychl si.

„Bloudil jsem nazdařbůh lesem, až jsem se dostal na vaše panství. Pytlačil jsem a kradl na polích zeleninu."

„Stále ještě nevím, jestli mám právo tě vzít s sebou," řekl zamyšleně Jarven.

Wacko se usmál a jakoby pro sebe řekl: „Jste druhorozený syn. To znamená, že hledáte meč Světla."

„Správně. Pokud tedy víš, kam směřuji, proč se chceš ke mně přidat?"

„I kdybyste šel do pekel, budu mít aspoň tu radost, že umřu vstoje se zbraní v ruce, a ne na popravišti za něco, co jsem nespáchal."

„V tom případě uvidíme, co nám přinese zítřek," uzavřel debatu Jarven. Vytáhl svitek a začal číst další řádek: „Projedeš Proklatým lesem a slunce budeš mít stále po pravici. Pokud tě les nevtáhne ani nesežere, dorazíš k poušti."

„A co dál?" zeptal se Wacko.

„Podle pravidel si máme přečíst jen bezprostřední úkol. Je to zřejmě proto, abychom se nezalekli hned na začátku," odpověděl Jarven.

„Proč se ostatně neprojet lesem? Jsem v něm už jako doma."

Jarven se usmál a vytáhl několik zlaťáků.

„Pokud stále ještě hodláš jet se mnou, tady je záloha."

Wacko zíral na mince a netroufal si po nich sáhnout.

„V životě jsem neviděl takové bohatství."

V té chvíli k nim došel hostinský a uklonil se.

„Doufám, že jste byl spokojen, pane."

„Bylo to vynikající. A teď bychom se rádi podívali na naše pokoje."

„Ovšem, pane. Tana vám je ukáže," uklonil se hostinský, potom diskrétně zamrkal a dodal: „Rovněž vám může posloužit i jinak, pane."

Jarven už chtěl odmítnout, ale postřehl, jak se Wackovi blýskalo v očích.

„To není špatný nápad. Myslím, že můj sluha by si přál, aby mu přinesla vědro vody."

Hostinský se zaradoval. Polovina toho, co dívka dostane, připadne jemu.

3

Vévoda Rorchak vstoupil do dveří a vychrtlá padesátnice v černých šatech se uklonila. „Jsme vám k službám, pane."

Vévoda byl statný muž hrubých rysů. Nad hlubokýma černýma očima se klenulo husté obočí a stejně husté, ale hnědé vlasy měl sčesány hluboko do čela.

S rozkoší se zahleděl na tři dívky, které se sklopenými hlavami stály za jeho komornou Nalou. Jedna byla hnědovláska, druhá plavovláska a třetí rusovláska. Přesně jak si přál.

Naznačil, že mohou začít, a stará panna kývla na rusovlásku. Dívka udělala pukrle.

„Za nedbalost ji čeká pět ran."

Rusovláska se poslušně předklonila a rukama se opřela o záda plavovlásky. Komorná jí vyhrnula sukni a odhalila pěkně formovaný zadeček. Vévodovi se zablesklo v očích a Nala vytáhla důtky s šesti žílami a krátkou rukojetí.

Při první ráně dívka tiše zasténala. Nala bila pomalu, ale pravidelně. Poslední šleh byl nejsilnější a nešťastnice pronikavě vyjekla.

Rorchak z té podívané nespouštěl oči. Baba se v té exekuci přímo vyžívala, s chutí bila mladé a krásné dívky a těšilo ji, že jim působí bolest.

Po rusovlásce nastoupila hnědovláska. Vše probíhalo stejně až na to, že ji čekal dvojnásobek. Konečně to měla za sebou. Pomalu se narovnala, spustila sukni a odcházela z místnosti. Marně zadržovala slzy.

Vévoda zrudl vzrušením. Komorná pohlédla na poslední dívku a v očích se jí podivně zablesklo. Půvabné plavovlásce s nápadně hezkou postavou se lehce zachvěly plné rty.

„To je Risa," pronesla Nala suše, ale nedokázala skrýt uspokojení, „ta se tento týden dopustila mnoha

prohřešků. Proto si zaslouží pořádný výprask a ještě něco navíc.“

„Tak ať se připraví,“ řekl vévoda. „Svlékej se!“

Komorná k Rise přistoupila a rozepnula jí šaty na zádech. Ty zvolna sjely k zemi a odhalily nádherné poprsí. Rorchak se asi dvě minuty popásal pohledem a pak na Nalu kývl. Komorná mu podala důtky, sevřela Lisinu hlavu v podpaždí a strhla ji do předklonu.

A pak už padala rána za ranou.

Vévoda postupoval metodicky, nejdříve tloukl do zad, pak postupoval stále níž, a když dospěl k zadečku, ustal a s rozkoší ohmatával zarudlé půlky. Potom do dívky rázně vnikl.

„Ne! To bolí… Prosím, přestaňte!“

„Mlč, ty huso, když tě pán poctí svou přízní. Jinak tě čeká dvojnásobný trest,“ zavrčela Nala.

Vévoda nebral na dívčino utrpení ohledy a oddával se plně své rozkoši. Komorná zavřela oči. Přes Risino tělo vnímala jeho pohyby a představovala si, že se vévoda zmocňuje jí. Když vévoda zrychlil, měla pocit, že vybuchne slastí, a musela si skousnout ret, aby nekřičela uspokojením.

Konečně si vévoda zapnul kalhoty. Mávnutím ruky poslal obě ženy pryč. Risa stěží šla a Nala ji musela podpírat.

Bičovat dívky a pak je znásilnit, to byla Rorchakova nejoblíbenější kratochvíle. Měl však tu smůlu, že právě kvůli ní upadl u narvinkarského dvora v nemilost. Přitom léta byl oblíbencem královny Samary. Samara se řídila jeho radami a Rorchak byl první ze všech šlechticů země.

Jednou to s důtkami trochu přehnal a dívka skonala ještě dřív, než ji stačil znásilnit. Nabízel jejím rodičům peníze, ale ti je navzdory své chudobě nepřijali a stěžovali si královně. Samara Rorchakovi nařídila, aby je odškodnil mnohem víc, a ještě ho vykázala od dvora na jeho panství.

Vévoda měl ale už předtím pocit, že královně stále víc vadí, že zasahuje do všech záležitostí království, a dospěl k názoru, že onen nešťastný případ byl pro ni jen vítanou záminkou, jak se ho zbavit. Zuřil, protože se hodlal spojit ještě s několika dalšími šlechtici a zmocnit se vlády nad celým královstvím. Královně by zůstala – tedy aspoň zpočátku – pouze reprezentační úloha. Když upadl v nemilost, dřívější přátelé se na něj vykašlali.

Zatrpkl a ukájel se na nebožačkách, jež mu komorná sháněla v okolních vesnicích. Nala mu byla bezvýhradně oddaná a on dobře věděl, že bičování jí působí rozkoš. Vždy vycítila jeho přání a snažila se mu všemožně vyhovět. Však si ji před lety sám vycvičil…

Nala se vrátila do komnaty a uklonila se.

„Doufám, že pán byl spokojen.“

„Nebylo to špatné, ale chybí ještě třešnička na dortu, Nalo. Myslím, že ty mě dokážeš plně uspokojit.“

Nemusel ji dvakrát pobízet. Podala mu důtky, vyhrnula si sukni, předklonila se a rukama se opřela o stěnu. S pobavením hleděl na dvě scvrklé půlky, které už tolikrát mlátil. Udeřil, ale dával si pozor, aby to nepřehnal. Komorné se zrychloval dech a nahlas vzdychala blahem.

Vévoda odhodil důtky a posměšně řekl: „A je to, Nalo. Bylas potrestána a trest se ti změnil v rozkoš.“

Spustila si sukni a s hořícíma očima se uklonila pánovi, který jí dobře rozuměl. V té chvíli vstoupil do místnosti sluha.

„Promiňte, pane, že ruším, ale právě přijel z Kirvy baron Marik a chce s vámi naléhavě mluvit.“

„Zaveď ho do knihovny a přines nám víno. Hned přijdu.“ Baron Marik byl jedním z těch mála přátel, kteří mu zbyli. Rorchak se upravil a spěchal do knihovny.

To, čemu se tak honosně říkalo knihovna, byla malá místnost s klenutým stropem a s velkým barevným oknem. Na velkém stole se válela asi desítka zaprášených knih, do nichž už hodně dlouho nikdo nenahlédl. Zařízení místnosti doplňovala tři křesla a stolek.

Když vévoda vstoupil, Marik povstal. Byl ještě mladý, měl opálený obličej a světlé vlasy.

„Vaše návštěva mě, milý barone, velice potěšila. Není už příliš mnoho těch, kteří si sem troufnou zajet.“

Sluha postavil na stolek poháry a nalil víno. Marik se lačně napil, protože dlouhou jízdou na slunci notně vyprahl.

„Pouze jsem vám chtěl říct, co se povídá v Kirvě. Královnina jediná dcera prý opustila království. Nevím, co je na tom pravdy, ale u dvora ji už delší dobu nikdo neviděl.“

„A kde by byla?“ zabručel vévoda.

„To nikdo přesně neví. Ale povídá se, že by mohla být v modonském království."

„Že by uprchla před matkou?"

„Pochybuji, ty dvě si rozuměly."

„Rozumět si s královnou není jen tak," uchechtl se chmurně Rorchak.

„Já bych spíš řekl, že odcestovala s jejím svolením. Kdyby byla odjela svévolně, královna by se to hned dozvěděla. Však víte, že má nadpřirozené schopnosti."

„Je to hotová čarodějnice, patřila by na hranici," zavrčel vévoda. „To jsem s ní chtěl taky udělat, kdybych se byl dostal k moci. Bohužel… zatím. Ale jak se princezně podařilo dostat přes pohraniční bažiny? Jinudy jít nemohla. Kdyby jela podél pobřeží, určitě by si jí někdo všiml."

Baron jen pokrčil rameny.

„Jestli slečinka skutečně utekla do Modony, určitě zamíří do hlavního města Morina. Už dlouho jsem se tam nepodíval…" Vévodovi v hlavě rychle uzrával plán.

„Drahý barone, přijmete pohostinství přes noc?"

„Děkuji, ale rád bych se vrátil ještě dnes, pane."

Vévoda se v duchu usmál. Takže baron nechce, aby se někdo dozvěděl, že ho navštívil.

„Jak myslíte. Každopádně vám za tu zajímavou informaci děkuji. Buďte si jist, že na vaše přátelství nezapomenu. Takže šťastný návrat."

4

Když Dariak vešel do hospody, byla už noc. Hospoda se nacházela dobrou míli od hradu, ale bylo to jediné místo v okolí, kde měli dobré víno a chápavé číšnice. Na chvíli se zastavil na prahu, aby si přivykl na přítmí, neboť lokál osvětlovaly jen tři čadící pochodně.

„Dariaku, tady!"

Zamířil tím směrem a došel ke stolu, u něhož seděl druhý syn hraběte Kordara Morkat. Před sebou měl obrovský džbán vína.

„Copak, copak? Tys neodjel jako můj bratr?"

„Můj milovaný otec si velice přeje, abych přivezl meč," odpověděl mladík posměšně. „A tak svolal na hrad šest učenců, ti celý den to lejstro studovali a nakonec dospěli k názoru, že meč musí být na nějakém kopci v Narvinkaru, někde mezi bažinou a hlavním městem Kirvou. A proto nemá smysl podstupovat tu hloupou cestu. Za čtyři dny vyplouvám do Morina. Pak už jen stačí přejít bažinu a budu v Narvinkaru. Anebo to vezmu delší cestou po pobřeží… Myslíš si, že se tvůj bratr dostane aspoň do Morina?"

„To nevím, ale kdybys ho náhodou potkal, klidně ho pošli do pekel. Nic by mi neudělalo větší radost."

„Tak proč ses o to nepostaral sám?" zasmál se Morkat.

„Už jsem to zkusil, ale on se těch hudlařů zbavil."

„Proč ho chceš zabít? Odjel přece a už se nikdy nevrátí."

„Chci otci oznámit jeho smrt. To mu podlomí zdraví, umře a panství bude moje."

***

Wacko vešel do místnosti a v chůzi si natahoval kalhoty. Jarven už seděl u obrovské paštiky.

„Posaď se a honem se najez."

Nemusel sluhu dvakrát pobízet. Wacko hrábl rukou do paštiky a nesl ji k ústům.

„Doufám, žes strávil příjemnou noc," prohodil Jarven rozpačitě.

„Vynikající, pane. Ta Tana si zasloužila, aby se jí někdo věnoval. A protože jsem už měsíce neměl ženskou, řekl bych, že byla spokojená. Ještě spí."

„Rychle to dojez a vyrazíme."

Za hodinu už byli u lesa, kde nechali koně odpočinout.

„Pokud sis to pořád ještě nerozmyslel, pojedeme dál," řekl Jarven po chvíli a nasedl na koně.

Vjeli do podrostu a se zájmem hleděli na vysokánské smrky. Křoví tu bylo málo a první dvě hodiny postupovali celkem bez obtíží. Pak les stále více houstl a nakonec museli sesednout z koní, protože větve byly stále blíž u sebe a nedalo se téměř jít.

„Ti mniši jsou tak trochu žertéři," vrčel Jarven. „Ono se to řekne, že máme jet pořád kupředu a mít vycházející slunce po pravici, jenže my to slunce pro samé větve ani nevidíme. Takhle budeme pořád postupovat v kruhu."

„Ne, pane, jdeme správně."

„Jak to víš?"

„Podle mechu na kmenech. Jdeme k severu."

„Máš pravdu," uznal Jarven.

Šli pomalu a Jarvena by bylo zajímalo, kolik už urazili, ale příliš se tím netrápil. Pak se před nimi porost otevřel. Konečně spatří slunce a ověří si, zda skutečně jdou správným směrem. Jarven udělal dva kroky, když vtom země pod ním povolila a on zabředl až po pás do bahna, které ho stahovalo stále hlouběji.

Wacko mu okamžitě podal meč.

„Chytněte se," křikl a zapřel se nohama. Tiše hvízdl na koně, levicí pustil meč a chytil se hrušky sedla.

„A teď jdi," pobídl koně.

Zvíře vykročilo, jako by rozumělo lidské řeči. Jarven cítil, jak mu jakási zlověstná síla stahuje nohy do hlubiny. Svaly v paži mu ochromovaly a ramena ho ukrutně bolela. Ale Wackovi se přesto podařilo povytáhnout ho o pár centimetrů. Jarvenovi připadalo, že ta muka se vlečou celé hodiny.

Kousek po kousku se vynořoval z bažiny. Když se konečně natáhl na pevné zemi, vyčerpaný Wacko se svalil vedle něj.

„Šel jsem s vámi, abych unikl lámání v kole," poznamenal, „a teď jsem se málem strhl."

„Opět jsi mi zachránil život. Za všechno můžu já. Nepochopil jsem svitek. Však se tam psalo, pokud tě les nevtáhne." Všiml si, že se Wacko usmívá. „Nechápu, co je tady k smíchu."

„Jen mě napadlo, že by nebylo na škodu vyprat vám kalhoty, pane."

Jarven se na sebe podíval a otřásl se. Nohavice byly černé a leskly se, skoro se mu z nich zvedal žaludek.

„Musíme dál," povzdychl si. „Teď už víme, že se máme držet stromů a nevycházet na volná prostranství. Nemám chuť si to zopakovat."

Pokračovali dál celé odpoledne. Nic se jim nepostavilo do cesty, ale k Wackovu velkému zklamání nenarazili ani na kus zvěře.

Navečer už nemohli únavou.

„Zastavíme," rozhodl Jarven. „Dnešek mi dal co proto a už si zasloužíme trochu odpočinku." Natáhl se na měkké jehličí a cítil, jak mu únavou těžknou údy.

„Obávám se, že si příliš neodpočineme," poznamenal Wacko.

Obstoupilo je asi dvacet tvorů. Byli malí, tak metr třicet, měli hnědou srst a silně vyvinutý trup. Ze zploštělého obličeje vystupoval krátký ohrnutý nos. Nad černýma očima se klenuly mocné nadočnicové oblouky a na širokých lebkách se jim ježily tmavé vlasy lesknoucí se mastnotou. Kolem beder měli ovinutý jen kus kůže. Vypadali spíš vystrašeně a mířili na ně luky.

„Pomalu vstaňte a dejte mi zbraně," řekl jeden z těch tvorů, zřejmě náčelník.

Jarven vyhodnotil situaci a usoudil, že nemají šanci.

„Musíme je poslechnout," zašeptal.

Odepnul si opasek s mečem a dýkou, potom odložil štít a sejmul si přilbu. Wacko jen prostě upustil oštěp na zem.

„Pojďte za mnou," nařídila postavička a vyrazila rychlými krůčky.

Už za tmy došli do vesnice čítající asi patnáct chatrčí. Uprostřed hořel oheň a na něm se peklo zvíře podobné koze.

„Doufám, že jim neposloužíme jako hlavní chod," poznamenal Wacko.

Tomu však nic nenasvědčovalo. Náčelník se posadil kousek od ohně a naznačil jim, aby usedli po jeho boku. I ostatní mužíci si sedli. Jarven si nicméně všiml, že šest jich zůstalo stát s luky připravenými ke střelbě.

Jeden z mužíků začal odřezávat plátky masa a kladl je do hliněné misky, kterou držely dvě ženy. I ty měly jen bederní zástěrku a při každém pohybu se jim třásla prsa. Nejdřív nabídly náčelníkovi a potom podaly mísu Jarvenovi a Wackovi.

Wacko se nerozpakoval a za chvíli měl svou porci v sobě. Maso bylo sice poněkud tuhé, ale chutnalo skvěle. Když dojedli, Jarven se zeptal: „Jaké za nás požadujete výkupné?"

Stařec jen potřásl hlavou.

„Nedali bychom vás ani za horu zlata. Potřebujeme vaše životy."

„Ale proč? Jestli mám umřít, rád bych znal důvod."

Vráscitý obličej se zachmuřil a muži zvlhly oči.

„Prokletí dvanácti vlků," řekl tiše. Když viděl, že Jarven nechápe, dodal: „Vyslovil je nad námi před dávnými lety jeden zlý čaroděj. Při každém úplňku musíme dát smečce vlků jednu oběť. A já musím vybírat mezi mladými lidmi našeho kmene. Kdybychom jim mohli předhazovat starce, už dávno bych tu nebyl a obětoval se jako první. Čaroděj se kochá utrpením rodičů, kteří přicházejí o své děti."

„A nepokoušeli jste se postavit na odpor?"

„Už několikrát," odpověděl náčelník hořce, „a vždycky jsme byli krutě potrestáni. Jednou jsme oběť nedali. Těch dvanáct vlků se rozzuřilo, zaútočili na vesnici a sežrali nám pět dětí. Jindy jsme zase chtěli bojovat. Jednoho jsme zabili, ale oni nám roztrhali tři naše lidi. A při dalším úplňku jich bylo zase dvanáct." Rozpačitě se usmál. „Nyní už chápete? Když se nám podaří zajmout někoho mladého, ušetříme tím jedno z našich dětí."

„A nelze to prokletí nějak zlomit?" zajímal se Jarven.

Stařec dlouho mlčel a potom skoro neslyšně řekl: „Kdysi jsem slyšel, že je třeba zabít všech dvanáct vlků v jediné noci."

„Můj pán a já jsme velcí lovci," vmístil se do hovoru Wacko. „Pomůžeme vám."

Náčelník zavrtěl nevěřícně hlavou, ale v očích se mu zablesklo.

„Jak oběť probíhá?" zajímal se Jarven.

„Je to neměnný rituál. Oběť přivážeme ke sloupu uprostřed toho holého prostranství, které jste viděli, když jsme přicházeli k vesnici. Když na ně začne svítit měsíc, přijdou vlci. Pomalu utvoří kruh kolem oběti a znehybní. Potom z lesa vyjde obrovská vlčice, zřejmě jejich matka, a táhle zavyje. Nato se všichni vlci vrhnou na oběť… Dál už nemůžu, je to hrůza…"

Wacko chvíli mlčel, potom se plácl do čela a vykřikl: „Už vím, jak na to! Kdy máte dát další oběť?"

„Za dva dny, až bude úplněk."

„To je skvělý! Půjdeme na to takhle…"

5

U ohníčku seděli tři muži. Byli špinaví, neholeni, otrhaní, ale u pasu měli bytelné meče. Nad ohněm se opékal pták.

„Už to bude?" zeptal se jeden.

„Ještě chvilku. Jdi se zatím podívat k cestě. Onehdy jsme málem propásli jednoho pocestného."

„To byl kšeft!" zasmál se první. „Prachy neměl, prořízli jsme mu chřtán a nic z toho."

Neochotně vstal a zamířil k cestě, protože věděl, že vůdce odmlouvání nesnáší. Skryl se za křovím. O něco později tiše zavolal kumpány.

„Hej, někdo sem jde!"

Po prašné cestě zvolna kráčela jakási dívka v prostých plátěných šatech. Byla štíhlá, měla pěknou tvářičku a černé vlasy svázané do uzlu.

„Když už není zlato, aspoň si trošku zalaškujeme."

Chvíli počkali a potom se na dívku vrhli. Nešťastnice se ani nepokoušela o odpor. Dívala se na ně spíš zmateně než bázlivě.

„Co chcete?" otázala se klidně.

„To hned uvidíš."

Vůdce ji zatáhl do křoví a kumpánům nařídil, ať ohlídají ptáka, aby se nespálil.

„Ne! Pusťte mě!"

Potom se ozval výkřik a chlapi od ohně zavolali, aby taky něco nechal pro ně.

Následoval však děsivý ryk a po něm řev jakési šelmy. Zapraskaly větve a lapkové spatřili obrovského medvěda. Stál na zadních a na předních prackách měl ještě krev. Dlouho se nerozmýšlel a vrhl se na ně.

***

Po cestě drkotal vůz tažený vyzáblou herkou, kterou vedl za uzdu vysoký hubený stařec. Vedle vozu kráčela mladá zrzavá žena v barevné sukni a patnáctiletý chlapec.

Slunce pražilo a stařec byl rád, že konečně vejdou do stinného lesa. Už chtěl zastavit, když na kraji

cesty spatřil dívku. Seděla celá schoulená, s hlavou zabořenou do dlaní.

„Co tady děláš?“ podivil se.

Zvedla uslzený obličej. „Šla jsem do Morina, ale z houští vyběhli nějací chlapi a chtěli mě zavléct do lesa.“

„Dovedu si představit, co jsi vytrpěla,“ zabručel stařec při pohledu na její potrhané šaty.

„Ne, tak daleko se nedostali,“ řekla dívka a vzlykla. „Objevila se jakási příšera a vrhla se na ně. Bylo to hrozné. A pak se ten netvor ztratil v lese.“

Stařec se v duchu usmál. Nešťastnice z té hrůzy zřejmě přišla o rozum. Nicméně se vydal směrem, který mu ukázala. Když se vrátil, jen vrávoral, byl bledý jako stěna a začal zvracet. Potom se několikrát zhluboka nadechl a vykoktal:

„Něco tak hrozného jsem v životě neviděl. Tos měla ale štěstí!“

„Co byli ti chlapi zač?“

„Určitě loupežníci, nějací lapkové. Ten tvůj netvor jen ušetřil práci katu.“ Pohlédl na ni. „Není moudré, aby dívka cestovala sama. Přidej se k nám.“

Podal jí ruku, pomohl jí vstát a odvedl ji k vozu. Zpod plachty vykoukla postarší žena. Vlasy jí už prokvétaly, černé oči však stále měly jiskru. V uších se jí houpaly velké kruhy.

„To je moje žena Hanika, postará se o tebe. Čte z ruky a ve vykládání minulosti, přítomnosti a budoucnosti se jí nikdo nevyrovná.“

Ukázal na mladou zrzku. „Dcera Abyssa. Zpívá a tancuje. A tenhle kluk je Orsok. Akrobat. A já jsem Wykat, mistr iluzí.“

Hanika vzala dívku něžně za ruku a laskavě řekla: „Pojď, dám ti něco na převlečení. A tohle ti pak sešiju. A jak se vlastně jmenuješ?“

„Iliana.“

***

Noc nastala už před hodinou. Nad stromy vyšel nádherný kulatý měsíc a zalil krajinu svým chladným svitem. Nikde nesvítilo jediné světlo a vesnice vypadala jako opuštěná.

Jarven stál u obětního kůlu a ruku svíral na jílci meče. Nebyl připoután. Wackovu plánu příliš nedůvěřoval a nechtěl dát svůj život lacino.

Vtom spatřil jakási světélka – to se měsíc odrážel ve vlčích očích. Šelmy se blížily tiše a utvořily kolem něj kruh. Jarven neviděl vlky poprvé, ale tak obrovské ještě nespatřil.

Na kraji lesa se ukázal další, ještě větší vlk. Zastavil se a přehlédl situaci jako generál před útokem. Zřejmě byl spokojený, protože zvedl čumák k obloze a dlouze zavyl.

Vlci vyrazili. Když byli od Jarvena sotva pět metrů, náhle ztratili půdu pod nohama a zřítili se do jam zamaskovaných větvemi a trávou. Na dně se napíchli na zahrocené kůly.

Pouze jedinému se podařilo past přeskočit. Okamžitě se vrhl na Jarvena, ale ten mu rozťal lebku mečem. Od vesnice se rychle blížila světla, jak se sbíhali domorodci s pochodněmi. Tri vlci, kteří byli jen ranění, se snažili vyskočit z jámy, ale Wacko je mečem dorazil. Náčelník počítal a počítal a skutečně jich bylo dvanáct.

Jarven přeskočil jámu a přistoupil k Wackovi.

„Opět jsi mi zachránil život. Nevím, co bych si bez tebe počal.“

„Bránil jsem ostatně i svůj život,“ usmál se sluha. „Ani já nestál o to posloužit vlkům za večeři.“

Přistoupil k nim náčelník. Vypadal, jako by omládl o deset let.

„Cizinci, mockrát vám děkuji za vaši pomoc. A jak jsem slíbil, dávám vám svobodu.“

„Děkujeme, náčelníku. Ráno se ale musíme pustit za vlčicí, abyste se vlků zbavili navždy,“ řekl Jarven.

***

Wacko sledoval stopu a Jarven šel za ním. Na chvíli se zastavili, aby si odpočinuli.

„Už bychom neměli být daleko,“ prohlásil Wacko.

Vydali se znovu na cestu a za chvíli došli ke skalnatému návrší s jeskyní. Před vchodem do jeskyně seděl vysoký vyzáblý stařec, měl dlouhé bílé vlasy a vousy. Oči ve svraštělém obličeji jako by byly vyhaslé. U nohou mu ležela vlčice. Jarven k němu vykročil s napřaženým mečem.

„Ne, rytíři, nedělej to. Ušetři mou vlčici! Je mým jediným společníkem a mýma očima. Posaďte se a

poslouchejte.“

Jarven dal Wackovi znamení, aby byl ve střehu, a sám nespouštěl z vlčice oči.

„Jsem rád, že jste zlomili prokletí,“ řekl stařec. „Ten nárůdek se už nemá čeho bát. Bylo mi jich vážně líto. To prokletí jsem vyslovil ve vzteku a kouzlo jsem pak už nemohl odvolat. Nyní mohu pokojně zemřít.“

Odmlčel se a pokračoval: „Rytíři, ty ses vydal na nemožnou cestu.“

„Jak to, že znáte cíl mé cesty?“ podivil se Jarven. „Jste snad věštec?“

„K tomu nejsou třeba žádné čáry,“ usmál se stařec. „Co jiného může dělat rytíř v tomto lese, než hledat meč Světla? Čeká tě ještě notný kus cesty a tvé zkoušky teprve začaly. Za to, cos pro mě udělal, ti něco dám.“

S námahou vstal, odšoural se do jeskyně a vrátil se s jakousi plochou krabičkou. Pod sklem v ní bylo trochu vody, na které plavala maličká modrá šipka.

„Jdi stále směrem, kterým ukazuje šipka. Po mnoha dnech dojdeš k vysoké hoře. V ní je jeskyně a v jeskyni meč.“

Jarven poděkoval, vzal si krabičku, ale dost dobře nechápal, k čemu mu bude. Když se chystal k odchodu, stařec na něj ještě zavolal:

„A vezmi si i tenhle měch, protože musíš přejít poušť.“

***

Večer oba poutníci vyšli z lesa. Putovali bez odpočinku celý den a nic zvláštního je nepotkalo. Pojedli ze zásob, které jim dal na cestu lesní kmen, rozdělali oheň a Jarven vytáhl svitek.

Pokračuj stejným směrem, četl, a přejdi Žíznivou poušť až k pyramidě. Na jejím vrcholu najdeš směr, kterým se máš vydat dál. Buď ve střehu. Zelená je naděje, černá skon. Až se zachvěje písek, přijde smrt.

„To není dvakrát povzbudivé,“ poznamenal Wacko. „Smrt, skon…“

„Ale zatím jsme ještě naživu a mně se chce spát,“ opáčil Jarven a natáhl se.

6

Před nimi se do nedohledna táhl písek a červené oblázky. Pracně se vlekli, táhli za uzdu koně, kteří už ani neměli sílu je nést. Tři dny tak šli pod krutým sluncem podle směru, který jim ukazovala ona modrá šipka.

Voda jim došla, třebaže jí šetřili, jak mohli. Vtom Jarvenův kůň žalostně zařehtal a svalil se k zemi. Ještě se pokusil vstát, ale pak zůstal ležet. Jarven nad ním smutně postál, ale na nějaké truchlení nebyl čas, protože záhy se skácel i Wackův kůň.

„Doufám, že nedopadneme podobně,“ poznamenal sluha chmurně.

„Jen odvahu,“ řekl nepříliš přesvědčivě Jarven. „Pokud mniši zkoušky popsali, tak se dají zvládnout.“

„Aspoň se nám to pokoušejí namluvit,“ zabručel Wacko.

Když už se slunce sklánělo k obzoru, Jarven vykřikl: „Tamhle vidím něco jako keře!“

Za malou chvíli k nim došli. Byly to skutečně tři trnité keře, které se snažily přežít v písku.

„Ty keře znamenají, že je tady někde voda,“ usoudil Jarven. „Jinak by tu přece nerostly.“

Wacko si klekl a začal hrabat. Když se dostal do dvaceti centimetrů, najednou zrychlil. „Ten písek je vlhký!“ Za pár minut už do jámy prosakovala voda.

„Honem, pane, podejte mi přilbu.“

Ve chvíli, kdy se chystal nabrat vodu, Jarven ho strhl dozadu.

„Počkej, vzpomeň si na svitek. Zelená je naděje, černá skon.“

V té chvíli se v písku objevila černá trojhranná hlava s rozeklaným jazykem. Had se zvolna natahoval a hledal kořist. Jarven mu jedním máchnutím uťal hlavu.

Wacko vytáhl bezhlavé tělo a odhodil je dál do písku. Potom sáhl pro přilbu, do které nateklo trochu vody. Podal ji Jarvenovi.

„Ne, napij se první ty, tys to vyhrabal.“

Wacko se trochu napil a nabídl vodu Jarvenovi.

„Nemá dobrou chuť, ale osvěží.“

Wacko se pokusil znovu nabrat vodu, ale Jarven ho zarazil: „Rozumnější bude pít po troškách. Utáboříme se tady na noc a naplníme měch.“

Sluha neochotně přikývl a začal stahovat hada. Potom ho nasekal na kousky, nasbíral rozpálené kameny a maso na ně položil.

„Večeře bude za chvíli," řekl.

„Snad nechceš to hnusné zvíře jíst!" zděsil se Jarven.

„Hlad je nejlepší kuchař," prohlásil Wacko a strčil si do úst skoro syrový kousek. „Je to vynikající!"

Jarven se ještě chvíli zdráhal, ale hlad byl silnější. Maso chutnalo podivně, ale jíst se dalo.

***

Ráno se důkladně napili a s plným měchem vyrazili dál. Stále podle šipky. Před polednem v dálce spatřili pyramidu. Když přišli blíž, Jarven si všiml, že v písku leží jakýsi předmět. Byl to štít a u něj vybělená lidská kostra.

„Tohle nevypadá dobře, pane," kroutil hlavou Wacko.

„Všimněte si, že deset metrů od pyramidy má písek jinou barvu."

Opatrně postupoval, bodal před sebe oštěpem, který nepronikl hlouběji než pět centimetrů. Ale vtom zajel do země jako do másla. Wacko se vrátil a opakoval totéž kousek dál. Brzy zjistil, že drolivý písek obepíná celou pyramidu. Několikrát oštěpem vztekle udeřil do země.

Písek se zachvěl, vylezl z něj obrovský nestvůrný pavouk s oranžovým tělem a osmi chlupatýma nohama a zakousl se do oštěpu. Patrně mu nechutnal, a tak zalezl zpátky do písku.

Jarven si jen otřel čelo.

„Tak tohle se stalo tomu nešťastníkovi přede mnou," řekl přiškrceným hlasem. „Až se zachvěje písek… Ten svitek nepřeháněl. Ale jak se k pyramidě dostaneme? Musíš toho pavouka nějak zabavit a já zatím…"

„Pochybuju, že je sám," poznamenal Wacko a bodl do země zas o kus dál.

A skutečně, krátce nato vylezli další pavouci.

„Přes ten písek se nikdy živí nedostaneme," konstatoval

Wacko.

Jarven si sedl a sklesle hleděl na štít.

„Mám nápad!"

Vyskočil, popadl svůj štít a hodil ho mezi sebe a kostlivce.

„Pavouci reagují na otřesy a nějakou chvíli jim trvá, než vylezou. Když skočím na svůj štít a z něj na ten druhý, měl bych se k pyramidě dostat."

„Dejte si pozor, pane," vrtěl hlavou Wacko.

Jarven si odepnul opasek s mečem a dýkou a odložil přilbu.

Pak se rozběhl a třemi skoky byl u pyramidy.

Zatím se u obou štítů vynořilo po jednom pavouku. Wacko si jen otřel zpocené čelo.

Jarven na něj mávl a už lezl nahoru. Na vrcholu pyramidy našel kamenný blok, v němž byla vytesána šipka. Schválně vytáhl čarodějovu krabičku. Obě šipky ukazovaly stejným směrem.

„Kvůli tomu jsem sem lézt nemusel," zavrčel. „Jak se dostanu nazpátek?"

Na jeho štítu se mezitím uvelebil pavouk. Musí tedy počkat, až opět zaleze. Obešel blok a na druhé straně objevil úzké schůdky.

Zvědavě po nich sestoupil a octl se v komoře, odkud vedlo několik schodů do místnosti, spoře osvětlené škvírami mezi kameny. Svazek paprsků dopadal na mramorový stůl, na němž ležel prsten s růžovým krystalem. Do mramorové desky byl vytesán nápis:

Nasadíš-li si mě, budu tě chránit, leč toliko hodinu denně.

Jarven si prsten navlékl na prst a nápis jako kouzlem zmizel.

Zamyšleně vyšel ven a viděl, jak na něj Wacko mává. Pavouk si dál seděl na štítu, jako by na něj čekal.

Sestoupil z pyramidy, nadechl se a skočil. Štít mu ujel pod nohama a Jarven se jednou nohou zabořil do písku. Cosi ho udeřilo do kotníku, ale nebolelo to. Rychle nohu vytáhl, odrazil se a dopadl na pavouka, který pukl jako přezrálý plod.

Potom přistál ve Wackově náruči.

„Už jsem si myslel, že je s vámi konec, pane. Dal bych krk na to, že když jste měl nohu v písku, tak

vás jeden z těch pavouků kousnul.“

„Na to ani neměl čas,“ mávl Jarven rukou, ale pak se nenápadně podíval na lýtko nad botou. Na kalhotách spatřil dvě žluté kapky.

„Jdeme,“ řekl. „Ať už tu poušť máme za sebou.“

7

Slunce se chýlilo k západu, ale pořád ještě dost pálilo.

„My se z toho pekla nikdy nedostaneme,“ vzdychl si Wacko. „Mám sto chutí tady sebou praštit a chcípnout.“

„Nežvaň. Půjdeš dál, i kdybych tě měl táhnout za vlasy.“

Jarven se podíval na modrou šipku a zahleděl se na obzor. Nad mořem narudlého písku se tetelil vzduch. Přimhouřil oči a připadalo mu, že na obzoru vidí tenký zelený proužek.

„Tam je les!“

Wacko se podíval tím směrem, ale nic neviděl. Pomyslel si, že pán má přeludy. Neřekl to ale nahlas, aby mu nekazil radost.

Za hodinu se však už nedalo pochybovat, že je to skutečně les, a o něco později už vešli do příjemného chládku. Zdálo se jim, že slyší bublání, šli za zvukem a brzy narazili na potůček.

Vrhli se k němu a lačně pili.

Jarven vytáhl svitek a četl: Za pouští tě čeká blaženství, spánek však může přivodit smrt. Z toho taky nejsem moc moudrý,“ poznamenal. Obrátil se na Wacka. „Možná bys měl předvést své pytlácké umění. Mám hlad a pečínka by neškodila.“

Ani nedořekl a objevilo se šest mladých žen v košilích do půli stehen. Byly štíhlé, urostlé, krásné jako sochy. U pasu měly meč a dýku a v ruce svíraly oštěp.

Obstoupily je a hnědovláska s tvrdým pohledem oběma mužům nařídila, aby šli za nimi.

Po hodině už Jarven skoro nemohl, ale podivné děvy jako by neznaly únavu. Když konečně vyšli z lesa, otevřela se před nimi zvlněná krajina s poli a loukami.

„To je zvláštní,“ zabručel Wacko. „Všude jen samý ženský…“

Došli k zámku s pěknými věžičkami, prošli branou na nádvoří a potom po širokém schodišti vyšli do velkého sálu.

Stěny zdobily tapiserie s loveckými výjevy. Na všech byly jen samé ženy. Jejich strážkyně je však hnaly dál ke stupínku, na němž stál trůn. A na trůnu seděla statná čtyřicátnice, plavé vlasy měla vyčesány do uzlu a na nich perlový diadém. V mládí musela být velice krásná.

„Pokloňte se kněžně Zince, vládkyni knížectví Mazas,“ nařídila hnědovláska.

Muži se uklonili.

„Výsosti, přistihly jsme je u potoka kousek od pouště.“

Kněžna si je chvíli prohlížela a potom se otázala, co jsou zač.

„Jsem Jarven, syn barona Bassaka ze země krále Jarvika. A tohle je můj sluha Wacko. Přešli jsme poušť a prosíme vás o pohostinství.“

Zinká se pousmála.

„Takže vy jste jeden z těch mladých ctižádostivců, kteří hledají meč Světla. Musím přiznat, že už léta se k nám nikdo nedostal. Tím se vysvětluje i vaše poněkud zanedbané oblečení. Buďte vítáni v mém paláci.“

Třikrát tleskla a do sálu vstoupilo osm dívek. Měly košilky nad kolena a propastně hluboký výstřih víc nabízel, než skrýval.

„Tato děvčata,“ pravila kněžna, „se o vás postarají. Ale před jídlem bych vám doporučila koupel.“

Nové strážkyně je chodbami odvedly k velké nádrži s voňavou modrou vodou.

S chichotáním je vysvlékly a postrčily do lázně. Čtyři dívky se svlékly a vlezly za nimi. Umyly je, oholily, upravily jim vlasy.

Když byly se svým dílem spokojeny, osušily je.

„Kde máme šaty?“ zajímal se Jarven.

„Ty se perou,“ odpověděla pěkná zrzka. „Žádný strach, zítra je zas dostanete. A teď se pojďte najíst.“

Zavedly je do sousední místnosti, kde stál prostřený stůl.

Čekaly je křupavé placičky s různými druhy masa. Jídlo snad nemohlo být lepší. A kdykoli vyprázdnili

pohár, dívky jim hned dolévaly lehké lahodné víno.

„V životě jsem nezažil takovou hostinu," pochvaloval si Wacko a odstrčil pečlivě vylízanou mísu.

„Teď vám ukážu vaše pokoje," řekla zrzka.

Přešli nádvoří s vodotryskem a vešli do dalšího křídla. Zrzka otevřela jedny dveře a strčila Jarvena do místnosti. Uvnitř byla široká postel, dvě stoličky a stolek se svícnem.

Dívka odestlala a vybídla ho, aby si lehl. Potom se s naprostou samozřejmostí sama svlékla. Měla nádherné poprsí a ploché bříško. Vklouzla za ním do postele a přitiskla se k němu.

Jarven byl celý rozpačitý a nevěděl, jak se zachovat. Trochu se odtáhl, ale zrzka se k němu hned přitulila.

„Prosím, pane, neodmítejte mě, jinak mě přísně potrestají."

Natáhl ruku a ona mu hned položila hlavu na rameno. Uvědomil si, že se chvěje, a zašeptal: „Nebojte, nestane se nic, co byste si nepřála…"

„Mám vám patřit, pane."

Lehce sjížděl rukou po hebkém těle a políbil žhavé rty. Dívka se rozechvěla, ale se strachem to nemělo nic společného. Obemkla ho nohama a přiměla ho, aby do ní vstoupil. Hned nato je strhl vír rozkoše.

***

V jiné místnosti se dvě válečnice dívaly na stěnu. Díky důmyslné soustavě zrcadel mohly sledovat dění v obou hostinských pokojích.

„Podívej, je jako rozzuřený býk."

„Ten druhý je jemnější a řekla bych, že jí se to líbí. Copak nevidíš, pánev se jí zmítá jako vor v peřejích."

„Hlavně aby ti samci splnili úkol. Budou mít aspoň hezkou vzpomínku, než…"

„Ta podívaná je hnusná, je to zvířecké," řekla první a vzala družku kolem pasu. „Není nad ženskou něhu."

Její přítelkyni však podívaná natolik uchvátila, že se neměla k odchodu.

„Tak už pojď," vybídla ji. „Pojď ke mně, budu na tebe hodná."

***

Když se Jarven konečně vynořil z víru vášně, lehl si naznak a zrzka mu položila hlavu na hruď. Něžně jí hladil orosené čelo.

„Nikdy," špitla, „nikdy bych netušila, že poznám takovou rozkoš. Bylo to úžasné. Bohužel musím jít, abyste si odpočinul. Tak nařídily paní."

„Vrátíš se?"

„To nejde! Ráno vás probudí jiná a večer vás opět uloží jiná."

„Ale proč? Byl bych radši s tebou."

„Já taky, ale to paní nikdy nedovolí. Jistě jste si všiml, že v naší zemi nežije jediný muž. A poutníci se zde ukážou jen zřídka. Než smějí naši zemi opustit, musí se vyspat se všemi služebnými. Ty, které otěhotní, nemusí pracovat a dostanou odměnu. Horší je to pak s porodem. Když se narodí chlapec, okamžitě ho zabijí. Dívky se společně vychovávají do devíti let. Paní pak některé z nich vyberou jako válečnice, těm se dostane zvláštní výchovy, a některé se stanou služkami a dělnicemi."

„Pokud to dobře chápu, tak nás používají jako hřebce. Tak proč si nenecháte pár chlapů na chov?"

„To nejde. Muž zde smí zůstat jen několik dní. Takový je zákon."

Jarven se na chvíli zamyslel.

„Je vás v paláci hodně?"

„Jen šestnáct."

Zamrazilo ho, ale pak se uklidnil. Wacko určitě hodně práce odvede za něj.

„Řekni mi aspoň, jak se jmenuješ," řekl, když vstala a začala se oblékat.

„Ala. Ale nikomu to neříkejte. Stihl by mě trest."

Ve dveřích se ještě otočila a usmála. Jarven se přikryl a zavřel oči. Usínal s krásnou vzpomínkou.

***

„Hraběnka Kerilsenová," oznámil mu otec vážným hlasem, „mě zve na hostinu u příležitosti prvního výročí manželovy smrti. Jarvene, bylo ti nedávno patnáct a pojedeš se mnou. Loni jsem na pohřeb vzal

tvého bratra, ale choval se hrozně. Opil se tam do němoty a jen stěží jsem ho vysadil na koně. Doufám, že ty se budeš chovat slušněji.“

„Hezky si to užijte,“ posmíval se jim Dariak. „Nikdy jsem se tak nenudil. Dalo se tam jedině pít. To víno bylo ostatně vynikající.“

„Ale kvůli tomu ses ještě nemusel chovat jako zvíře,“ zabručel baron. „Jarvene, vyrážíme časně zrána. Patřičně se oblékni.“

Po dvou hodinách rychlé jízdy dorazili k hraběnčinu zámku. Nádvoří už bylo plné lidí. Jarven takový shluk v životě neviděl a točila se mu z toho hlava. Přijetí u hraběnky na něj silně zapůsobilo. Byla vysoká a mnohem mladší, než očekával. Mohlo jí být tak třicet. Upřela modré oči na rudnoucího mladíka, který se jí uklonil, a usmála se na něj.

Oběd byl sice vynikající, ale dlouhý a skutečně velice nudný. Jarven měl místo na konci dlouhého stolu. Daleko proti němu seděla hraběnka a dohlížela, aby nikomu nic nechybělo.

Někteří stolovníci už zbrunátněli, hlava jim poklesávala, ale statečně pili dál. Dýchavičný chlap vedle Jarvena spadl ze židle, ale nikdo si toho nevšímal. Ani služebnictvo. Jarven vstal a zívl. Jeho nepřítomnosti si určitě nikdo nevšimne. Půjde se nadýchat čerstvého vzduchu.

Vyšel na chodbu, která podle něj musela vést na nádvoří. Našel v ní jediné dveře, otevřel je a s překvapením hleděl do malé místnosti s jediným oknem. Uprostřed stál kulatý stůl s křeslem. V polici na stěně bylo asi deset knih. Nikdy by nevěřil, že jich někdo může mít tolik.

Rozechvělou rukou jednu vytáhl, položil ji na stůl a otevřel. Pomalu slabikoval a úplně zapomněl na čas.

Pojednou vrzly dveře, Jarven sebou trhl, otočil se a spatřil hraběnku.

„Pro-promiňte,“ vypravil ze sebe a zrudl. „Našel jsem tady knihy a neodolal jsem…“

„Vy umíte číst?“

„Tak trošku. Matka mě učila, ale bohužel zemřela, když mi bylo deset. Od té doby jsem nic nečetl. Na hradě nemáme jedinou knihu, protože otec si takový výdaj nemůže dovolit. Promiňte, ale byl jsem zvědavý.“

„Nemáte se zač omlouvat,“ usmála se hraběnka. „Jsem ráda, když se kniha otevře. Mám pocit, že tak prožívá nový život. Jen jsem vám přišla říct, že se po vás shání otec.“

„Jistě si myslí, že jsem se opil jako bratr.“

„Řeknu mu, že jsem vás pozvala na prohlídku zámku.“

Na prahu se ještě otočila. „Pokud s tím bude váš otec souhlasit a pokud si vy budete přát, smíte si sem každou středu chodit číst.“

„To by bylo úžasné,“ zaradoval se.

Konečně byla středa! Před svítáním seběhl do stáje, naskočil na koně a uháněl k zámku. Komorná ho zavedla do salonku, kde čekal, až hraběnka dokončí toaletu.

„Vsadila bych se, že jste se ani nestačil nasnídat,“ řekla hraběnka. „Pojďte se mnou.“

Po snídani se odebrali do knihovny. Hraběnka vytáhla z police knihu. „Začněte třeba těmito hrdinskými příběhy. Je to kratochvilná četba. Vypráví o činech bájných hrdinů, kteří bojují proti zlu, aby se zalíbili svým paním. Budete předčítat?“

Den uběhl jako voda a Jarven litoval, když ho hraběnka vybídla k návratu, aby domů dojel ještě za světla.

Na zámek tak dojížděl půl roku. Jedno odpoledne seděla vedle něj a cvičila s ním psaní. Byla tak blízko a tolik voněla. Jarvena její blízkost silně vzrušovala. Otočil k ní hlavu a zjistil, že má obličej těsně u něj a že se zvláštně usmívá.

Stačilo málo a jejich rty se spojily v polibku. Teprve po chvíli ho něžně odstrčila.

„Pojď se mnou,“ vydechla. „Myslím, že bych tě měla ještě něco naučit…“

Jarven ještě dva a půl roku pravidelně dojížděl do zámku učit se číst, psát a… milovat.

Jednoho dne ho hraběnka hned po snídani odvedla rovnou do ložnice. Odevzdala se mu s nebývalou vášní. Milovali se toho dne až do odpoledne. Když se probrali z milostného opojení, Jarven spatřil, že jí po tvářích stékají slzy.

„Dneska jsme se viděli naposledy,“ řekla přiškrceným hlasem.

„Jak to?!“

„Král přikázal, abych se vdala za jednoho z jeho baronů, kterého ani neznám. Zítra oba přijedou, proběhne svatba a on toho člověka jmenuje hrabětem Kerilsenem. Sem už nesmíš. Je mi to moc líto, asi víc než tobě. Zažila jsem s tebou nejkrásnější chvíle života.“

Jarven chtěl ještě něco říct, ale hraběnka něžně dodala:

„Teď honem jeď, nemá smysl prodlužovat loučení, bolelo by to ještě víc. Vezmi si tu knihu na stole. Je to dárek na rozloučenou.“

Sebral knihu a s pláčem odešel.

8

Jarven posnídal s Wackem. Obsluhovaly je dvě půvabné dívky, Ala se k jeho lítosti skutečně neukázala. „Řekl bych, že jsi strávil příjemnou noc.“

„Vynikající, pane. I probuzení bylo příjemné.“

Jarven využil chvíle, kdy se obě dívky vzdálily z místnosti, a zašeptal:

„Hlavně neustávej v úsilí. Dokud neobsloužíme všech šestnáct služebných, nedovolí nám odjet. Máme je oplodnit.“

Sluha se rozesmál.

„No ne! Tak to se mi líbí!“

Služebné se už vracely, proto se honem zeptal: „Myslíte, že můžu tamtu požádat, aby mi pomohla při trávení?“

„Rozhodně! Já budu taky trávit, ale sám. Musím nabrat sil na večer.“

***

Ráno třetího dne Jarven počítal. Pokud se Wacko snažil, už by je měly pustit. Navíc se ráno už žádná nedostavila.

V té chvíli vešly do jeho pokoje dvě válečnice. Jedna mu s přísným výrazem podala opasek se zbraněmi a přilbu a druhá suše pronesla:

„Kněžna Zinka si s vámi přeje mluvit. Pojďte!“ Na chodbě se setkal s Wackem, který měl stejný doprovod. Odvedly je do sálu, kde je kněžna přijala naposledy. Tentokrát neseděla na trůně, ale stála na terase nad burácející řekou. Uklonili se jí a kněžna se usmála.

„Doufám, že jste naši pohostinnost ocenili. Ale nadešel čas, abyste pokračovali v cestě. Předpokládám, že máte namířeno do království Modony. To začíná za řekou. Tady se však přes ni nedostanete. Musíte níž po proudu, kde se zklidní a kde je brod.“

„Děkujeme vám, Výsosti. Zařídíme se podle vaší rady.“

„Ale ještě než vyrazíte, ráda bych si s vámi připila.“ Tleskla a vešly tři služebné. Každá nesla mísu a pohár s dvěma uchy. První služebná se uklonila, podala pohár kněžně a kněžna si z mísy nabrala.

Podobně byli obslouženi i Jarven s Wackem. Dívka, která Jarvenovi nabízela pohár, byla Ala. Z očí jí vyčetl naprosté zoufalství, tak naléhavý a prosebný pohled v životě neviděl. Užuž chtěl pohár zvednout z mísy, ale pak ho nenápadně vylil zpět. Ale se radostně blýsklo v očích.

Jarven zvedl prázdný pohár, připil kněžně a předstíral, že pije. Byl by rád varoval Wacka, ale sluha se už napil.

Kněžna spokojeně usedla na trůn a řekla:

„Ještě se na chvilku posaďte, ráda bych vám předala poselství pro krále Modony.“

Na několik minut se zamyslela. Jarven koutkem oka sledoval Wacka, jak se mu klíží oči. Sluhovi klesla brada na hruď a zakrátko se v sále ozývaly zvuky jako na pile.

Jarven ho napodobil a s obavami očekával, co se bude dít. Svitek měl opět pravdu. Spánek však může přivodit smrt. Jaký osud jim ty zatracené ženské přichystaly?

Kněžna řekla velice klidným hlasem:…

„Už spí, můžete je hodit do řeky.“

Jarvena zvedly čtyři služebné a vynesly ho na terasu. S námahou ho položily na zábradlí. Ještě než ho svrhly dolů, cítil, jak ho jakási ruka letmo pohladila po tváři.

Těsně před dopadem se zhluboka nadechl. Prudký proud ho okamžitě strhl. Kolem něj šílenou rychlostí ubíhaly břehy. Pak vedle sebe spatřil tělo. Na poslední chvíli Wacka zachytil. Ponořili se, ale

prudkým odrazem se opět dostali nad hladinu.

Pochopil, že s proudem nemá smysl bojovat. Musí se postupně dostat ke břehu.

Vtom se před ním ukázal dlouhý kořen táhnoucí se od mohutného stromu. Jarven prudce zabral volnou rukou a zachytil se. Pracně se přitahoval ke břehu. Dostat nahoru i nehybného Wacka byla nadlidská námaha.

Třásl jím, ale sluha byl dál v bezvědomí. Zdálo se, že už nedýchá. Jarven mu přiložil ucho k hrudi. Srdce bilo nepravidelně, ale bilo.

„Prober se! No tak se prober!“ křičel na něj a třásl jím.

Když sluha nereagoval, začal ho políčkovat. Wacko se najednou rozkašlal, ale pak znovu znehybněl.

„Ne! Neusínej znovu!“ A opět padal políček za políčkem.

Tentokrát Wacko otevřel oči, pokoušel se zvednout ruku na obranu, ale znovu se rozkašlal a začal zvracet. Potom už dýchal normálně. Udiveně se kolem sebe rozhlížel.

„Co se mi to stalo?“ divil se. „Vzpomínám si ještě, jak jsem se napil…“

„Něco do toho daly. A pak nás naše rozkošné hostitelky hodily do vody.“

„A jak jste se probudil vy, pane?“

„Já to nepil. Měl jsem jakési tušení,“ vzdychl Jarven a pomyslel na Alu.

„To vy jste mě vytáhl z vody?“

„Ale že mi to dalo zabrat.“

„Mockrát děkuju, pane.“ Wacko nemotorně vstal a začal se svlékat.

„Proč nás ty děvenky chtěly zabít?“

„Nařídily jim to válečnice, které muže bytostně nenávidí. Jednají jako některé hmyzí samičky, které samce hned po oplodnění zabijí.“

Zatímco si Wacko věšel oděv na větve, Jarven se podíval do svitku. Inkoust se místy rozmazal. Naštěstí jen tam, kde už měl text přečtený. Království Modona je pohostinné, leč nezdržuj se příliš, neb se blížíš k cíli.

9

V dálce se vynořily hradby Morina. Iliana kráčela za vozem se zrzavou Abyssou. Bavily se spolu, jako by se znaly odjakživa.

Do hlavního města putovali už týden. Zastavovali ve vesnicích a vždycky v nějaké stodole uspořádali představení. Vesničané neplatili penězi, ale dali jim najíst a napít. Abyssa se snažila naučit Ilianu tancovat. Uvažovala o tom, že by spolu vytvořily duo.

„Do Morina dorazíme na svátky, které trvají celý týden,“ říkala. „Vždycky je tam množství lidí. Určitě jsi jich za celý život tolik pohromadě neviděla.“ Po chvíli dodala: „A kdoví, třeba si tam najdeš muže, jak ti máma vyčetla z ruky.“

„Na vdavky zatím nemám ani pomyšlení. A ty?“

„Já bych se vdávala docela ráda, ale nemůžu nechat rodiče samotné. Potřebují mě.“ Potom se zasmála. „Ale uvidíme. Ostatně, jak říká máma, osud je nepředvídatelný.“

„Tobě nic nepředpovídala?“

„Ne, říká, že rodině se z ruky číst nemá.“

Zanedlouho vjeli branou do města. Wykat sestoupil z kozlíku a vedl koně za uzdu. Kůň byl z toho mumraje neklidný.

Dorazili na velké prostranství před hradem, proti němuž stála řada domů, jeden hostinec vedle druhého.

Wykat namířil k tomu nejmenšímu. Předal koně Abysse a vstoupil dovnitř. Od sudů mu vyšel naproti tělnatý chlap. Usmíval se.

Wykat se komicky uklonil a začal deklamovat: „Zdravím vás, mistře Xareku, hostinských kníže veliké!“

„Rád tě vidím, příteli. Už jsem si myslel, že ses nám někam zatoulal. Svátek začal včera.“

„Trošku jsme se loudali. Můžeme se ubytovat ve stáji?“

„Samozřejmě, jako vždycky!“

„Do večera máme daleko,“ řekl Wykat. „To bychom stačili ještě jedno vystoupení.“

„Skvělý nápad,“ souhlasil hostinský. „A diváci pak jistě zajdou na skleničku.“

Wykat zajel s vozem před stáj. O koně se hned postaral podomek a stařík zatleskal:

„Na plac, jdeme na to! Musíme si vydělat na večeři. Řeknu vám, že bych docela něco zakousnul."

Orsok hned vytáhl z vozu kozy a prkna a potom se sestřinou a Ilianinou pomocí sestavil pódium. Wykat se zatím převlékl do černé kápě a širokého klobouku.

Vyskočil na pódium a překvapivě silným hlasem zahlaholil:

„Jen přistupte blíže, jen dál, panstvo. Naše kočovná společnost má tu čest předvést vám výjimečné vystoupení."

Asi deset lidí se zastavilo.

„Hleďte, ruce mám prázdné!"

Ukázal jednu dlaň, pak druhou.

„Ale teď se dívejte, třikrát na ně dýchnu…"

Z rukou mu vyrostla kytice a hlouček úžasem zašuměl. V té chvíli došel k pódiu podivný zmrzačený tvor. Byl malý, měl křivé nohy, podivně pokroucené ruce a hrb.

„Příteli!" zavolal na něj Wykat. „Příroda se k vám zachovala macešsky. Nevadí. Jen přistupte blíž!"

Sklonil se a popadl hrbáče za ruku. Zatáhl, něco prasklo a paže byla k všeobecnému úžasu opět normální. Totéž Wykat udělal s druhou rukou, potom popadl hrbáče kolem pasu a prudce jím zatřásl. A jakoby zázrakem se prodloužily nohy. Následovala pořádná rána do zad, postava se napřímila a Orsok se klaněl publiku.

Zaburácel potlesk. Wykat se klaněl. Vtom se diváci začali smát, Wykat se otočil a zjistil, že vedle něj místo onoho sličného mladíka stojí opět hrbáč. Zachoval klid a prohlásil:

„S léčením tedy začneme zase zítra. Ale hlavně se na to přijďte podívat! Určitě se pobavíte. A nyní prosím ustupte a udělejte místo naší skvělé, jedinečné tanečnici."

Na pódium vyšla Hanika s ninérou. Sedla si na stoličku a spustila veselou melodii. Abyssa v široké barevné sukni s volány došla několika lehkými kroky před pódium a diváci jí honem dělali místo.

***

Když konečně vešli do města, Wacko si oddechl. „Doufám, že rychle najdeme nějakou hospodu, protože už lekám žízní a chcípám hlady. Svitek nám přece odpočinek dovoluje."

Zeptali se jedné kramářky a ta jim poradila, aby šli po hlavní ulici. Dostali se tak na prostranství, kde se to hemžilo jako v mraveništi.

„Pane, tamhle vidím nějakou hospodu," ukázal Wacko a energicky si razil davem cestu. Dostali se na volnější místo a tam se Wacko zastavil. Spatřil jakousi líbezně tančící zrzku. Jak se otáčela, zvedala se jí sukně a odhalovala se svůdná stehna. Potom se zastavila, uklonila se a diváci ji odměnili potleskem.

Před pódium přišla sličná hnědovláska s cínovým talířkem a Wykat volal: „A nyní toto půvabné stvoření půjde mezi vás a doufám, že něco vhodíte do talířku a oceníte tak naše umění."

Iliana začala zleva a zvolna postupovala. Když o talíř cinkla mince, poděkovala úsměvem. Zrovna došla doprostřed diváků, když jí čísi hrubá ruka pevně sevřela zápěstí. Lekla se, upustila talířek a mince se rozkutálely po zemi.

Abyssa vyběhla Ilianě na pomoc, ale cestu jí zastoupil jiný chlap. Rozmáchl se a udeřil ji, až odletěla dva metry daleko a sedla si na zem.

„Tos neměl, kamaráde," ozvalo se násilníkovi u ucha a na tváři mu prudce přistála dlaň. Než se stačil vzpamatovat, kdosi ho popadl za límec a za opasek a třískl s ním o zem. „Pomozte jí!"

Abyssa vstala a ukazovala na muže, který se ještě pral s Ilianou. Wacko ani nestačil zasáhnout. Útočník neudělal ani tři kroky, když ho jiný muž chytil za límec, zatočil s ním a odeslal ho k zemi.

Chlap se celý rozzuřený zvedl. Měl statnou postavu, černé vlasy, nízké čelo a poněkud připomínal opici.

„Jestli se chceš prát, vyber si někoho sobě rovného, a ne slabou dívku."

Černá vzteklá očka zamžourala na statného světlovlasého mladíka a pak se na něj opičák vrhl.

Jarven se nerozpakoval a zasáhl ho pěstí do nosu. Chlapa to nijak neodradilo a pokračoval v útoku. Zastavila ho teprve rána do brady. Lebka zaduněla o dláždění a opičák ztratil vědomí.

„Pozor, pane, zprava!"

Jarven se prudce otočil a spatřil třetího lotra, který se na něj chystal s mečem. Rychle uskočil a tasil.

První útok odrazil a hned sekl. Podařilo se mu útočníka zasáhnout do hrudi. Košile zrudla krví. Muže to očividně překvapilo, chvíli na Jarvena civěl, potom se otočil na podpatku a za smíchu kolemstojících se dal na útěk.

V té chvíli se ze země sbíral Wackův soupeř. Wacko ho jediným kopnutím odeslal k bezvědomému kolegovi. „Než odejdeš, nezapomeň si tady kamaráda."

Jednou rukou opičáka zvedl a hodil ho po něm. Chlap se zapotácel.

„A teď padej, než se naštvu," dodal Wacko do všeobecného smíchu.

Jarven pomohl dívce vstát. Odměnila ho zářivým úsměvem.

„Seberte si talířek a peníze a vybírejte dál. Už vás nikdo nebude obtěžovat."

Mezitím se vzpamatoval i Wykat: „Buďte šlechetní a odměňte nás i za tento přídavek k programu, o který se postarali naši chrabří ochránci," zvolal.

Mince do talířku jen pršely. Iliana pak výtěžek donesla Hanice, která si ho rychle nasypala do plátěného váčku. Principál Wykat si blaženě mnul ruce.

Diváci se rozcházeli, ale Wacko zůstával u pódia. Došla k němu Abyssa.

„Děkuji vám, že jste mu dal co proto," usmála se a začala rozebírat pódium.

„Kam se to má složit?" zeptal se Wacko.

„Do stodoly k našemu vozu."

Popadl několik prken najednou. „Takhle to půjde rychleji," poznamenal.

Jarven stál a hleděl na půvabnou Dianu. Chystala se pomoci přítelkyni s prkny, ale zadržel ji: „Nechte to, můj sluha se o to s tou pěknou zrzkou postarají."

Stáli proti sobě a mladík obdivoval dívčiny kouzelné zelené oči. Zamířil k nim Wykat.

„Tisíceré díky, pane. Přijmete pozvání na večeři? Podle vašeho uprášeného oděvu soudím, že přicházíte z dálky. Jistě máte hlad."

Jarven dál upíral oči na dívku. „Bude mi potěšením," odpověděl.

„Iliano," řekl Wykat, „skoč za hostinským a řekni mu, že budeme mít dva hosty." Když odešla, dodal: „Při svátcích je lepší to říct předem, protože bývá plno."

„To je vaše dcera?"

„Ne, našli jsme ji před deseti dny u cesty. Ani nám neřekla, odkud je. Je hodná, ochotná, ale moc toho neumí. Jedno vlastně ano. Dokáže skvěle rozdělávat oheň, i z vlhkého dřeva. Moje dcera je ta zrzavá, co se baví s vaším sluhou."

„Blahopřeji. Je půvabná a krásně tančí."

„To ji naučila matka. To bývala tanečnice! Na to mě taky dostala," zasmál se. „Ale teď pojďte."

Jídlo bylo chutné, víno teklo proudem, Jarven seděl vedle Iliany a nic mu nechybělo. Wacko ustavičně rozprávěl s Abyssou.

„Přicházíte zdaleka, že?" zeptala se Iliana.

„Ze země krále Jarvika."

„Hodláte se zde usadit?"

„Nikoli. Pokračujeme do Narvinkaru."

Dívka na něj krátce pohlédla a pousmála se.

„Slyšela jsem, že druhorození synové musí hledat meč Světla."

„Bohužel tomu tak je. Nevíte náhodou, kde bych ho našel?"

„To nevím, pane."

„A nevíte, proč vás ten chlap chtěl unést?"

„Nemám zdání. Lidé na nás bývají občas hrubí, ale něco takového se nám stalo poprvé. Moc vám děkuji, že…"

Přerušil ji příchod muže, v němž Jarven poznal onoho násilníka, kterého omráčil. Vyskočil a připravoval se na zápas.

Muž se zastavil tři kroky od něj a řekl:

„Mého pána, Morkata z Kordaru, se hluboce dotklo, jak jste zacházel s jeho lidmi. A proto vás zítra za svítání vyzývá na souboj na loučce u severní brány. Pokud máte odvahu, dostavte se sám."

Jarven mu za tu urážku uštědřil facku.

„Vyřiď svému pánovi, že mu jeho slova vrazím do chřtánu. Budu ho zítra očekávat."

Iliana zbledla. „To je šílenství, pane! Přece se nebudete kvůli mně bít!"

„Biju se za svou čest. Ať se stane cokoli, nesmíte se cítit vinna."

Zeptali se hostinského na ubytování, ale ten jen lítostivě zavrtěl hlavou.

„Lituji, pánové, ale už několik dní mám plno. A podobně tomu bude i u kolegů. Ledaže byste se uložili tady se svými přáteli ve stodole.

„Nevíte, kde bych sehnal štít?" zeptal se Jarven. „Cestou jsem o něj přišel."

Hostinský zaváhal. „Už je pozdě a všude bude zavřeno… Ale myslím, že vám můžu pomoci." Odběhl a za chvíli se vrátil se štítem, který už ledacos pamatoval.

„Nechal mi ho tady jeden voják, co neměl na zaplacení. Slíbil, že se pro něj vrátí, ale příliš s tím už nepočítám."

Jarven si štít vyzkoušel. „Vyhovuje, půjčím si ho, díky," řekl.

„Ale vraťte se mi s ním," požádal ho hostinský. „Kdyby se ten dlužník náhodou ukázal, bylo by to nepříjemné."

„Souboj je vždycky nepříjemná záležitost," poznamenal rozpačitě Wykat. „Měli bychom si jít už radši lehnout."

Jarven se natáhl na slámu, zavřel oči a vzpomínal na dětství.

***

Bylo mu dvanáct, byl ještě slabý, zatímco patnáctiletý bratr překypoval silou. Jednou se strašně pohádali a Dariak ho vyzval na souboj. Sešli se v hradní síni pod přísným dohledem starého šermíře.

Štíty i meče měli ze dřeva, ale zásahy byly i tak bolestivé.

„Pojď si pro trest, který si zasloužíš," posmíval se mu Dariak a zvedl meč.

První rána šla do Jarvenova štítu tak prudce, že se chlapec pokoušel ustoupit, ale nepodařilo se mu to, protože další úder byl ještě tvrdší. Třetí rána mu vyrazila štít z ruky a čtvrtá mu narazila přilbu přes oči, takže neviděl. Snažil se odrazit další ránu, ale přišla z jiné strany, dopadla na přilbu a srazila ho napůl v bezvědomí na kolena. Dariak se rozpřahoval, že ho dorazí, ale v té chvíli už mistr zasáhl.

„To stačí," zabručel. „Zvítězil jsi a rytíře není hodno, aby dorážel poraženého."

Dariak chvíli stál, pak odhodil meč a štít na zem.

„Až se zase příště budeš chtít prát, jsem ti k dispozici," řekl posměšně bratrovi.

Jarven zatřásl hlavou, aby se vzpamatoval. Mistr se na něj chvíli díval. Když zjistil, že žák už přece jen trochu přišel k sobě, suše prohodil:

„Jarvene, jsi hňup." A vážným hlasem pokračoval: „Nastražil ti past a tys do ní vletěl. Musíš odhadnout protivníka. Víš přece dobře, že je větší a těžší než ty. Ale tys chtěl bojovat stejným způsobem jako on. To muselo skončit porážkou. Aspoň ses poučil! Když nejsi silnější, musíš být obratnější."

„Ale jak?"

„Přijď sem každý den hodinu před snídaní a udělám z tebe skutečného šermíře, ne lamželezo, co jen mlátí kolem sebe."

Od té doby bral Jarven denně lekce – kromě středy, kdy se věnoval četbě a… lásce.

10

Morkat vstoupil do přístavní krčmy, rozhlédl se a potom u stolku v rohu místnosti objevil vévodu Rorchaka.

Seznámili se před třemi dny právě v tomto špinavém podniku. Sklenka dala sklenku, slovo zase slovo a dospěli k názoru, že by si mohli být užiteční.

„Pane vévodo," řekl Morkat a přisedl si, „myslím, že jsem našel tu, co hledáte."

Rorchak na něj se zájmem pohlédl.

„Takovou pěknou brunetku se zelenýma očima," pokračoval Morkat.

„To by popisu odpovídalo, ale takových holek je. Kde ji máš?"

„V hospodě U Korunovaného lva na velkém náměstí, je tam s nějakými komedianty."

„A proč jsi ji nepřivedl?"

„Nařídil jsem svým lidem, aby ji přivedli, ale zapletli se do toho dva chlapi. A já s překvapením zjistil, že jeden z nich je ten Jarven, po kterém jdu." '

„Zítra pro ni pošlu své lidi. Mají se postarat i o toho baronka?“

„To nechte na mně, ale o jednu službu bych vás přece jen požádal.“

„Prosím.“

„Dejte mi dva muže. Sedm svých jsem poslal do vesnic u řeky na jižní hranici království, aby číhali na Jarvena. Zbývají mi tři a z nich jsou dva ranění.“

„Dobrá. Ale stejně nechápu, že po něm tak jdete.“

„Je to nebezpečná konkurence při hledání meče. Důkazem toho je, že se dostal až sem. Mně stačilo podívat se do toho svitku a už mi naskakovala husí kůže. Nesmím mu dát šanci, aby mě předešel.“

„Ještě ho čekají bažiny. Věřte, že to není žádná legrace. Chtěli jsme se vyhnout příbřežní cestě, kterou ustavičně hlídají královniny stráže, a tak jsme šli přes bažiny. Trvalo nám to tři dny a ztratil jsem dva lidi, sežraly je jakési nestvůry.“

„Já bych byl radši, kdyby se k bažinám vůbec nedostal.“

***

Ráno Jarvena vzbudil Wykat. Přinesl mu plátek pěkně propečené paštiky a pohár vína. Mladík s chutí pojedl, potom si zapnul opasek a zvedl štít.

Wacko se vyhrabal ze slámy a řekl: „Dovolte mi jít s vámi, pane. Mám takové neblahé tušení…“

„Ne, Morkatovi dám za vyučenou sám. Pokud si dobře pamatuji, byl to náramný přítelíček mého bratra. Radši zůstaň tady a dávej pozor na naše přátele. Co když ti ničemové využijí naší nepřítomnosti a znovu se pokusí o únos?“

Když prošel severní branou, pozorně se rozhlédl a opodál spatřil houštiny, přes něž stráže nemohly vidět, co se za nimi děje.

Na loučce byl zatím sám. Opřel se o strom a klidně čekal.

Za čtvrt hodiny se ve vycházejícím slunci ukázaly čtyři siluety. V čele kráčel Morkat a za ním tři muži. Deset metrů od Jarvena se zastavil a zlomyslně se usmál.

„Já věděl, že přijdeš sám, že ti tvá pitomá hrdost nedá.“ Obrátil se na své kumpány. „Na něj, zabte ho. Já se zatím vrátím do hostince, než si všimnou mé nepřítomnosti. To pro případ, že by se jeho smrt vyšetřovala.“

„Morkate, jsi baba, a já ti přísahám, že tě jednou zabiju!“

„K tomu nebudeš mít příležitost, sbohem a v pekle pozdravuj otce. Zemřel k bratrově radosti týden po tvým odjezdu. Prý mu žalem puklo srdce.“

Po těch slovech odešel. Jarvena na okamžik zpráva zdrtila, ale rychle se vzpamatoval a smutek vystřídal ukrutný vztek. Rychle tasil. Vzpomněl si na prsten, který našel v pyramidě. Teď se hodí!

Trojice proti němu zvolna postupovala. V prostředním poznal muže, kterého zbil Wacko. Litoval, že mu sluha nezakroutil krkem. Čekal, dokud k němu nedojdou na tři kroky. Napřáhl meč a předstíral, že chce zaútočit na prostředního, který už zvedal štít. Vtom prudce uskočil a dostal se z boku k muži napravo.

Ničemu ten náhlý pohyb překvapil. Než se zmohl na odpor, měl v hrudníku pět palců oceli. Klesl k zemi a z úst mu vystříkla krev.

Jarven ani neměl čas se z vítězství radovat, protože se na něj vrhli zbývající dva. Jen rychlý skok stranou ho zachránil před rozpolcením lebky.

Několik dlouhých minut jen odrážel útoky. Musel ustupovat, stěží popadal dech a štít musel používat stále častěji.

Konečně protivníci na okamžik polevili a jemu se podařil bleskurychlý výpad, jímž jednomu prořízl hrdlo.

Jenže v té chvíli ho třetí zasáhl do břicha. Jarven se zlomil v pase. Protivník se už napřahoval, že ho dorazí, ale vtom se Jarven narovnal, napřáhl paži a zarazil mu meč do břicha takovou silou, že narazil na páteř.

Chvíli stáli proti sobě, potom se ničema svalil jako žok. Ve tváři měl nesmírný úžas.

Jarven padl vyčerpáním na kolena, břicho ho ukrutně bolelo. Sáhl si rukou na místo, kde ho zasáhl meč. Kabátec byl propíchnutý i v košili měl díru, ale nenahmatal ani kapku krve.

„Škoda že nefunguje pořád,“ zabručel si.

Nejdřív se chtěl vydat za Morkatem a zabít ho, ale pak dostal strach o přátele. Pomalu vstal a těžkým krokem zamířil k městské bráně.

Usoudil, že trocha opatrnosti nebude na škodu, a vmísil se mezi hlouček venkovanů. Až budou na loučce objevena tři mrtvá těla, zřejmě se strhne poplach. Neměl chuť čekat v cele na soud. Tím by Morkat získal náskok v hledání meče Světla.

Zakrátko dorazil k hostinci. Vešel a zjistil, že kromě hostinského tam nikdo není. Hodil štít na stůl a radostně řekl:

„Tady ho máte. Náramně se mi hodil a ani jsem ho moc nepoškodil. Stačí, když do něj kovář párkrát bouchne a bude skoro jako nový. Kde jsou přátelé?“

„Ve stodole,“ řekl hostinský a uhnul očima.

Jarven se tam rozběhl. Nejdříve spatřil Wacka ležícího na slámě. Kolem čela měl zakrvácený obvaz a další na pravém stehně. U něj klečela Abyssa a omývala mu obličej.

„Co se stalo?“

Odpověděl mu Wykat.

„Chvíli po vašem odchodu se objevili tři muži. Rovnou se vrhli na Ilianu a vlekli ji pryč…“

„Chtěl jsem jednoho zaškrtit,“ ozval se v té chvíli Wacko, „ale dostal jsem ránu zezadu a pak druhou a byl jsem v limbu.“

„Jak je ti?“

„Není to nic vážného,“ odpověděla Hanika. „Roztržená kůže na hlavě a čistě propíchnuté stehno.“

„A kde je lliana?“

„To nevíme,“ odpověděl rozpačitě Wykat. „Hned s ní zmizeli.“

V té chvíli vběhl do stodoly udýchaný Orsok.

„Sledoval jsem je až k východní bráně. Tam měli připravené koně, nasedli a cvalem odjeli.“

Jarven se třásl vzteky a nevěděl, co dělat.

„A co vy, pane?“ zeptal se Wacko. „Zabil jste Morkata?“

„Kdepak! Měl jsem dát na tebe. Byla to past. Poslal na mě tři chlapy a sám zdrhl!“

„A dál?“

„Vyřídil jsem je.“

„Jsou ranění?“

„Spíš mrtví.“

Na dvoře podkoní sedlal komusi koně. Jarven chvíli váhal, pak na něj naskočil a užaslému mládenci řekl:

„Potřebuji ho. Řekni majiteli, že mu ho vrátím do večera. Aspoň doufám.“

„Ale…,“ blekotal mládenec, „to přece…“

Ale to už Jarven zaryl koni paty do slabin a vyrazil.

Když projel východní branou, měl před sebou přímou cestu mezi poli. Kam až dohlédl, viděl jen pár vozů směřujících k městu.

Po hodině jízdy se na obzoru ukázal les. Opodál jakýsi muž plel zeleninu.

„Neviděl jsi jezdce?“

„V mém věku, pane, je paměť vrtošivá a snadno zapomínám,“ odpověděl venkovan vychytrale.

Jarven jen zaklel, vytáhl minci a hodil mu ji.

„Osvěží ti paměť tohle?“

Dědek minci chytil, podíval se na ni, a když viděl, že je to zlaťák, rozvázal se mu jazyk.

„Projeli tudy čtyři jezdci a zdálo se, že mají velice naspěch.“

„Je to už dlouho?“

„Asi tak půl řádky.“

„Byla s nimi žena?“

„Krk bych za to nedal, ale možný to je.“

Jarven se už chystal vyrazit, ale stařík s úsměvem dodal:

„Nemáte naspěch, pane. Cesta za chvíli končí a pak je les tak hustý, že jím neprojedete.“

„Kam tedy jeli?“

„Na konci cesty je po levé straně stará chajda. To je jediné místo, kde by se mohli ukrýt."

„Díky, a propij ten dukát na mé zdraví."

„Milerád, pane."

***

Rorchak přecházel chatrčí sem a tam. Prkna mu vrzala pod nohama a boty zvedaly mračna prachu. Nala seděla na jediné stoličce a sledovala ho.

„Jak to, že tady ti pitomci ještě nejsou?" nadával vévoda a dál pochodoval.

Nala vstala a podala mu důtky.

„Nechce si pán ulevit?"

Rorchak nejdříve mávl rukou, ale pak důtky uchopil.

„Proč ne," zasmál se. „Otoč se."

Komorná si ochotně vyhrnula sukni a vystrčila na něj zadek. Po první ráně skousla ret, aby nevykřikla. Vynervovaný vévoda se neovládal, ale Nale to nevadilo, protože se v ní šířilo stále příjemnější teplo.

Vtom se ozval dusot, Rorchak odhodil důtky a hnal se ke dveřím. Zklamaná Nala si stáhla sukni a tvářila se nevrle, protože ještě nedosáhla vrcholu rozkoše.

Jezdci stáhli Ilianu z koně a strčili ji k Rorchakovi. Vévoda se na ni dlouze zahleděl a potom se mu na tváři rozhostil zlomyslný úsměv.

„Výborně… Uvažte ji tady ke sloupu."

Nala přispěchala s provazem.

Vévoda počkal, až Ilianu připoutají, potom k ní došel, poplácal ji po zadku a řekl:

„To bude rozkoš." Vzdychl si a dodal: „Ale než se k tomu dostaneme, musím se ještě vrátit do Morina a napsat jedno psaníčko."

Ukázal prstem na jednoho muže. „Ty pojedeš se mnou a pak odvezeš dopis do Kirvy. A vy ostatní hlídejte venku. Kdyby se náhodou ukázal nějaký dotěra, rovnou ho zabijte. Nikdo se nesmí dozvědět, kde ta holka je."

Pak sedl na koně a odcválal do hostince.

„Otři ho, ale sedlo mu nech," nařídil podomkovi. „Hned zas pojedu."

Vešel do svého pokoje a dal se do psaní. Když skončil, list stočil a zapečetil ho. Potom vyšel na chodbu a předal list poslovi.

„A hni sebou! Budu tě netrpělivě čekat."

***

Jarven se prodíral lesem a koně vedl za uzdu. Před chvílí zaslechl dusot kopyt a musel se jít z cesty. Mezi stromy spatřil dva cválající jezdce.

Pokud ten dědek nelhal, chatrč by už neměla být daleko. Uvázal koně ke stromu a pokračoval bez něj. Za chvíli zaslechl zaržání a rychle se přikrčil. Plazil se za zvukem a zakrátko spatřil chatrč. O dveře se opíral chlap se zkříženýma rukama a opodál byli uvázáni čtyři koně.

Jarven se plazil dál a objevil dalšího strážného.

Po dobrém se dovnitř nedostanu, usoudil. Počkal, až se muž k němu obrátí zády, potom se na něj vrhl a udeřil ho do zátylku. Chlap byl ale nějak zvlášť odolný a vyřídila ho teprve rána do brady.

Boj však bohužel neproběhl v naprostém tichu.

„Co je?" ozvalo se za Jarvenem.

A už se k němu hnal ten druhý s taseným mečem. Jarven na poslední chvíli odrazil ránu, která by mu jinak rozpoltila lebku. Potom se rozehnal i on a plochou meče muže omráčil.

V chatrči si Nala pohrávala s důtkami a přitom nespouštěla z Iliany oči.

„S jakou radostí bych tě zbičovala, ale nejdřív si musí užít pán. Škoda."

Vtom se rozletěly dveře a Nala se otočila.

Jarven skoro současně zaznamenal připoutanou Ilianu a jakousi babiznu, která se na něj vrhla s důtkami. Levou rukou ji odrazil a potom jí dal bez přehnané galantnosti takovou ránu, že se v bezvědomí složila na zem.

Rychle Ilianě přeřízl pouta a vyvlekl ji ven. Strážný byl ještě v limbu, ale mohl se už velice brzy probrat. Jarven odvázal koně a rozehnal je. Potom s Ilianou doběhli k jeho koni, nasedli, a jakmile vyjeli na cestu,

uháněli cvalem k městu.

Když dojeli k hostinci, slunce se už sklánělo k západu. Iliany se hned ujala Hanika a k Jarvenovi se hnal jakýsi muž a hulákal, že mu ukradl koně.

„Pouze jsem si ho vypůjčil," bránil se Jarven, „a tady vám ho vracím. Nutně jsem ho potřeboval. Omlouvám se vám a mockrát děkuji."

„To vám jen tak neprojde, panáčku. Abyste si nemyslel, že si můžete všechno dovolit."

„Omluvil jsem se vám a poděkoval. Co chcete víc? Ale pokud se cítíte dotčen, jsem ochoten dát vám rovnou satisfakci."

Muž se na něj podíval a zavrčel: „Nebudu se přece bít kvůli nějakému koni."

Vzal koně za uzdu a odešel.

„Pojďte se najíst," volal na ně Wykat a usmál se. „Jistě máte hlad a my se nemůžeme dočkat, až nám všechno vylíčíte."

Brzy seděli všichni u stolu a hostinský jim přinesl víno a vrchovaté talíře. Nechyběl ani zraněný Wacko a bylo vidět i slyšet, že je při chuti.

Když dojedli, Jarven si vzdychl. „Děkuji vám za pohostinství, přátelé, ale musím pokračovat v cestě. Jsou pohraniční bažiny ještě daleko?"

„Tak dva dny pěšky," řekl vážně Wykat.

„V tom případě se nesmím zdržovat. Buďte tak hodní a postarejte se o mého sluhu."

„Jak rád bych šel s vámi, pane," řekl Wacko, „ale co byste si počal s takovým chcípákem?"

„Taky je mi to líto. A co hodláš dělat, až se uzdravíš?"

„Asi zůstanu s přáteli. Hodím se jim na výpomoc a případně můžu usměrnit nějakého hrubce. A taky nejsem lhostejný Abysse. Třeba bysme to mohli dát dohromady, co?" usmál se na zrzku, která mu stiskla ruku a zrudla.

„Ukažte mi dlaň, rytíři," přistoupila k němu Hanika.

Mladík jí pobaveně vyhověl.

„Zajímavá ruka," řekla Hanika po chvíli. „Vidím, že máte za sebou těžké zkoušky a další vás ještě čekají. Vy však všechny nesnáze překonáte, dosáhnete velkých poct a čeká vás hodně štěstí."

Jarven už byl na odchodu, ale vtom se ozvala Iliana.

„Pane, vezměte mě s sebou, tady zůstat nemůžu."

„To nejde, musím přes bažiny."

„Ale s vámi budu ve větším bezpečí než tady."

„Přátelé na vás dohlédnou."

„A co když je kvůli mně všechny pobijí?"

„Nepřehánějte."

„Nepřeháním. Ten, co mě unesl, je vévoda Rorchak. Když se mu zachce, koupí si všechny ničemy v tomto městě."

„A proč tě pronásleduje?" zajímal se Wykat.

Dívka lehce zaváhala a řekla: „Vévoda je zvrhlík. Královna Samara ho vyhnala od dvora, protože jednu nešťastnici ubičoval. Totéž by čekalo i mě, nebýt pana Jarvena. Vévoda půjde klidně přes mrtvoly."

Wykat se zachmuřil. „Jednou jsem se potkal s komedianty z království Narvinkaru. To, co říká Iliana, je pravda. V tom případě jí skutečně hrozí velké nebezpečí. Nerad ji ztrácím, ale bude lepší, když půjde s vámi."

11

Rorchak a Morkat seděli v koutě své oblíbené krčmy a rozhodně se netvářili radostně.

„Když chci někoho zamordovat, nejdu na to tak blbě," vrčel vévoda. „Dohlídnu na své lidi, a když je třeba, jdu jim na pomoc. To jste měl tušit, že s Jarvenem nebude snadné pořízení. Kvůli vám jsem přišel o dva lidi."

„Já zas o jednoho," odsekl Morkat. „Ale ani vy jste nezazářil. Vám sebral tu holku."

Vévoda zrudl vzteky.

„Musíme je co nejdřív najít," prohlásil Morkat a udeřil pěstí do stolu.

„Totéž si přeju i já," uchechtl se Rorchak. „A máte nějaký nápad?"

„Nevrátili se do té hospody?"

„Pouze se tam najedli a zas vypadli. Kterým směrem, to se nám nepodařilo zjistit."

„Měli koně?"

„Neřekl bych. Na osvobození té holky si ho musel, jak on tomu říká, vypůjčit."

„A co když si je koupili ve městě?"

„O tom taky pochybuji," zavrtěl hlavou vévoda. „Moji lidé se poptávali, ale nikdo neprodal koně někomu, kdo by odpovídal jejich popisu."

„A co když se skrývají ve městě?"

„Možné je všechno."

„To ano, ale Jarven se tam nemůže příliš zdržovat. Musí k bažinám," uvažoval Morkat.

Vévoda se na chvíli zamyslel.

„Ta holka chce určitě do Kirvy," řekl pak. „Možná půjde po pobřeží. Pošlu tam dva chlapy s Nalou, ta ji zná. Ale taky je možné, že půjde se svým ochráncem přes bažiny. A tam se zas vypravím já. Můžeme tedy cestovat společně."

***

Iliana a Jarven šli celý den po prašné cestě. Pouze krátce se osvěžili u potůčku. Mladík měl obavy, že dívka cestu nevydrží, ale zatím na ní nepozoroval sebemenší známky únavy.

Před setměním spatřili jakousi vesnici.

„Tady to znám," řekla Iliana, „projížděli jsme tudy s přáteli. Je tam velký statek, a když řekneme, že nás posílá Wykat, rádi nás nechají přespat."

Selka je skutečně ochotně přijala, dokonce je pozvala ke společnému stolu s manželem a třemi dětmi a nechala je přespat na seníku.

Další den je čekal jednotvárný pochod. Obdělaná pole vystřídal jedlový les, který Jarvenovi nepříjemně připomínal hvozd, v němž poznal Wacka. Všiml si, že se Iliana roztřásla, a zeptal se jí, co se děje.

Trochu váhala, ale nakonec ukázala na palouček.

„Tady mě Wykat našel. Tady mě přepadli ti tři muži."

„A tady vás zachránila ona tajemná šelma," usmál se Jarven. „Wykat mi to vyprávěl. Dneska nemusíte mít strach," dodal a poklepal na meč.

A lesem vskutku prošli bez zvláštních příhod. Večer objevili polorozpadlý srub s maličkým krbem.

„Zatopíme si," řekl Jarven. „V noci bude chladno. Venku jsem viděl pár polen. Dojdu pro ně. A vy zatím posbírejte zbytky toho chrastí."

Když se za chvíli vrátil, v krbu už plápolal oheň a stačilo jen přiložit.

„Wykat mi to vyprávěl, ale nevěřil jsem, že se dá oheň rozdělat tak rychle."

„Prostě to umím," odvětila s úsměvem. „Ale měli bychom myslet spíš na něco k snědku."

Vytáhla pytlík, který jim dala selka na cestu, a vyndala z něj chléb a několik plátků slaniny. Jarven nalezl v koutě trochu sena a na ně si lehli. Dlouho leželi vedle sebe a hleděli na skomírající plameny v krbu.

Jarven už skoro usínal, když se k němu Iliana přivinula a na tváři ucítil její horký dech. Krátce nato ho políbila a Jarven cítil pod rukama nahé tělo.

Ráno se probudil s Ilianinýma rukama kolem krku. Lehce se pohnul, dívka otevřela oči a na tváři se jí objevil kouzelný úsměv. S hraběnkou takovou rozkoš nepoznal, třebaže byla mnohem vynalézavější než tahle neznámá dívka. Byl z toho celý rozpačitý.

„Nevím, proč jsem se choval tak nepatřičně," koktal, „a prosím o odpuštění."

„Co mám odpouštět? Bylo to přece tak krásné a chtěla jsem to stejně jako vy, ne-li víc. To spíš já bych vám měla poděkovat za štěstí, které jste mi dopřál."

Jarvenovi se ulevilo a podal jí ruku.

„Musíme se vydat na cestu.

„Ale nejdřív bychom měli dojíst, co zbylo."

Když dosnídali, Jarven se podíval do svitku, který už začínal být značně opotřebovaný. Iliana mu

pobaveně četla přes rameno.

Chceš-li přejít bažiny, musíš jít stále stejným směrem, ale buď ve střehu. Voda požírá, stromy škrtí a z bahna může vytrysknout smrt. Toliko rákos ti ukáže cestu.

„To není příliš povzbudivé," prohodil. „Mohli by se taky vyjádřit přesněji. Většinou pochopím, oč jde, teprve když padnu do pasti."

Iliana si četla dál.

„Ale překonal jste přece všechny překážky, o kterých se tady píše. Například Žíznivou poušť."

Jarven se na ni překvapeně podíval. „Vy umíte číst?"

„Máma mě tak trochu učila," odvětila a uhnula pohledem. „Myslím, že bychom měli vyrazit."

***

Před poledním jim půda pod nohama už mokvala, jak se blížili k bažinám. Jedle řídly, nahrazovaly je břízy a obrovské vrby s převislými větvemi. Jarven ostřížím zrakem sledoval okolí a přemýšlel, odkud jim hrozí nebezpečí.

Voda už byla všude, stromy jako by vyrůstaly z jezera. Husté listoví navíc zakrývalo slunce a Jarven musel opět vytáhnout krabičku s modrou šipkou. Iliana na ni zvědavě pohlédla.

„Ukazuje, kudy máme jít."

„Jak je to možné?"

„To nevím, ale zatím mě vedla dobře."

Mladý muž postupoval zvolna, krok za krokem, osahával zem špičkou boty. Místy z vody vyrůstaly vysoké stvoly s kaštanově hnědou koulí.

„Není to ten rákos, o kterém se píše ve svitku?" zeptala se Iliana.

Jarven za stvol zkusmo trhl a zůstal mu v ruce. Zjistil, že má kořeny pouze dva palce pod vodou. To znamená, že kde roste rákos, tam je mělčina. Navíc si všiml, že rákosí roste v podstatě v přímce.

Asi hodinu postupovali o něco rychleji. Potom rákosí skončilo, Jarven se zastavil a nevěděl, kudy dál. Asi po padesáti metrech však začínalo další. Ale jak se k němu dostat? Pokračoval tedy stejným směrem, ale voda stále stoupala, až mu sahala po kolena.

Vtom Iliana vykřikla.

„Pálí mě lýtko!"

Zvedla pravou nohu a visela jí na ní ryba. Měla stříbřité tělo, dlouhé asi dvacet centimetrů, a velkou hlavu se širokou zubatou tlamou. Jarven tlamu rozevřel, rybou uhodil o meč a odhodil ji. Voda kolem nich začala vřít. Dotyčná ryba zřejmě měla mnoho družek, kterým se kanibalismus nijak neošklivil.

„Voda, která požírá," zabručel.

Popadl Ilianu do náruče, stiskl prsten a brodil se s ní co nejrychleji ke spásnému rákosí.

Iliana mu dala hubičku. „Musím nějak poděkovat svému zachránci. Nechápu jen, že vás ty ryby nesežraly."

„Někdy mám dost tvrdou kůži," zažertoval.

Po hodině se konečně dostali na pevnější zem do vrbového lesa, kde chvíli odpočívali.

Odpočinek však neměl dlouhého trvání, protože o kousek dál se ozval jakýsi křik. Jarven zaběhl asi padesát metrů do lesa a na zemi objevil tak desetiletého kluka. Měl podivně zelenou pleť a na sobě jen koženou bederní rouško. Kolem pravého kotníku se mu ovíjela zelená liána, táhnoucí se k jakémusi rudému keři, který vyrůstal z duté vrby. Liána se stahovala a vlekla zoufale se bránícího kluka k vrbě.

Jarven tasil meč a rozběhl se k dítěti. Přeťal liánu, kluka popadl a rychle ho odtáhl několik metrů. Právě včas! O zem udeřily další dvě liány – přesně na místo, kde ještě před chvílí stál.

Sledoval, co se bude dít dál. Liány zřejmě otrávilo, že nic neulovily, a stáhly se zase do keře ve vrbě. Květ bledl stále víc a nakonec úplně splynul s keřem.

Kluk zděšeně vzlykal a držel se Jarvena jako klíště.

Došla k nim Iliana.

„Podívejte, koho jsem našel. Kde se tady bere?"

„Patří k národu bažin," odpověděla bez váhání.

Udiveně na ni pohlédl. „Jak to víte?"

„Protože někdy obchodují s vesničany na jižní hranici království," odpověděla po chvilce váhání.

Kluk se rozpovídal, ale jeho řeč sestávala pouze ze zvukomalebných zvuků a hvizdů.

„Nerozumím mu ani slovo."

Vzal Jarvena za ruku a táhl ho za sebou.

„Zdá se, že nás chce někam dovést," poznamenala Iliana. „Půjdeme, ne?"

Šli asi půl hodiny a Jarven si všiml, že chlapec se některým vrbám obloukem vyhýbá.

Vtom se chlapec zastavil a ukázal prstem doprava.

„Nagis, nagis," opakoval.

Jarven spatřil v trávě asi dvoumetrovou ještěrku a to nepočítal zdánlivě nekonečný ocas. Na obrovské hlavě měla pár vyvalených očí. Tlama byla obrovská a důkladně ozubená.

Tvor zavětřil a zvolna k nim zamířil. Kluk vzal Jarvena za ruku a naznačoval mu, že musí utíkat. Strkali Ilianu před sebou a hnali se pryč. Zvíře se zakrátko se zklamaným řevem vzdalo pronásledování.

Brzy došli k velkému zelenému jezeru, v němž stály chaty na kůlech pospojované lávkami.

Jedna lávka vedla na břeh. Chlapec na ni vyskočil a ujistil se, že ho přátelé následují. Sotva vstoupili na plošinu, obklopilo je šest domorodců s oštěpy. Byli zelení stejně jako kluk a rovněž měli jen bederní zástěrku. Kluk zamířil k tomu, který vypadal jako nejstarší, a něco mu vykládal. Jarven z toho všeho pochytil jen slovo kimac, které se častěji opakovalo.

Když chlapec domluvil, muž na něj začal řvát a nakonec mu uštědřil facku. Nato kluk zalezl do jedné chaty. Muž dal válečníkům pokyn, aby sklonili oštěpy, a přistoupil k Jarvenovi a Ilianě.

„Jsem náčelník Axa. Děkuji vám, že jste mi zachránili syna. Přijměte prosím naše pohostinství," promluvil jejich řečí.

„S radostí," odvětil Jarven a lehce se uklonil.

Vešli za Axou do prostorné chýše, uprostřed níž bylo ohniště. Na trojnožce visel kotlík, z něhož se linula příjemná vůně. Starší žena s povislým poprsím v něm něco míchala.

Náčelník je vybídl, aby usedli na zem u kotlíku. Žena hned nabrala do misek polévku. Nejdřív obsloužila Axu, potom Jarvena a nakonec Ilianu. Byl to velice chutný vývar s kousky masa.

Když dojedli, náčelník se obrátil na Jarvena.

„Syn mi říkal, že jste narazili na nagis. Dávejte si na ni pozor, protože vás může rozsápat, dřív než se nadějete."

„Řekl bych, že může i plavat. To se nebojíte, že vás napadne?"

„Ne," zasmál se Axa. „Nás chrání ranas. To jsou žravé ryby."

„S těmi jsme se už seznámili," povzdychl si Jarven.

„V tom případě můžete být rádi, že jste ještě naživu."

Blížila se noc a náčelník rozsvítil olejové lampičky.

„Zřejmě jste jeden z těch rytířů, co hledají meč Světla," prohodil po chvíli. „Překvapuje mě, že jste se dostal tak daleko."

Jarven mu nechtěl vykládat o podivném prstenu, a tak jen řekl, že se řídil podle rákosí.

„To bylo moudré. K němu ranas nikdy neplavou."

Stařec se už chvíli díval na Jarvenův kabátec. „Nespadl jste náhodou do bahna?"

„Ano, jednou jsem upadl."

„Rychle si to svlečte, honem!"

Jarvena naléhavý tón tak překvapil, že se na nic neptal a strhl kabátec i košili. A s hrůzou zjistil, že má na trupu jakési černé provazce, silné jako prst a dlouhé dvacet centimetrů.

„Nesahejte na to," zarazil ho Axa. „To jsou pijavice z bažin. Když je vytrhnete, vyrvete s nimi i kousek masa, krev se nebude srážet a vykrvácíte."

„Co mám tedy dělat?"

„To nechte na mně."

Stařec vytáhl z ohně kus dřeva a rukou opatrně pijavici nadzvedl. Řeřavým koncem se dotkl jejího konce. Tvor se za chvíli pustil a svíjel se na zemi. Stařec ho sebral do mísy, kterou mu podala žena. Postupně posbíral všechny pijavice. Potom mísu vysypal do vody a ryby se vrhly na krmení.

„Rytíři," řekl pak, „stále jsem vám dlužen za to, že jste mi zachránil syna. Pronásledoval hada a nedal si pozor na kimac."

„Ne, náčelníku, jsme přece vyrovnáni. Zachránil jste mě před pijavicemi."

„To nestačí," zavrtěl Axa hlavou. „Zřejmě se chcete dostat do království Narvinkaru."

„Ano, tam by měl být podle legendy onen meč."

„Zítra vás doprovodím až na kraj bažiny. Teď vám ale ukážu, kde budete spát."

Dovedl je před jednu chýši a popřál jim dobrou noc.

„Doufám, že se vaše společnice o vás postará," řekl Jarvenovi, „a že vám dá něžnost a rozkoš, jak je povinností každé ženy."

Jarven si lehl na rákosové lůžko a přemítal o všem, co tento den zažil. Iliana se k němu přitulila. „Musím se o vás postarat, jak říkal náčelník."

12

Královna Samara přešla do pracovny v prvním patře věže. Sedla si ke stolu, na kterém stálo pouze zrcadlo. Upřeně se do něj zahleděla.

Po její pravici stál až podivně nehybný svalnatý obr. Měřil přes dva metry a měl na sobě jen kožené kalhoty a vysoké boty. V náruči držel jako dítě velkou zahnutou šavli.

Do místnosti vstoupilo páže a uctivě se uklonilo.

„Nechť Veličenstvo promine, ale právě přijel posel od vévody Rorchaka."

Královna zvedla hlavu. „Ať vstoupí."

Vešel zaprášený jezdec, dva metry před královnou se zastavil a pozdravil jen trhnutím hlavy. Samara se nad tou nezdvořilostí zamračila.

„Halame, podej mi ten list," řekla chladně.

Obr natáhl obrovskou pracku, sebral list a položil ho před ni na stůl. Královna zlomila pečeť a začala číst.

Veličenstvo, princezna je v mé moci. Dobře víte, jaká je má oblíbená zábava, která mě stála vaše nespravedlivé vykázání od dvora. Pokud nevyhovíte mým skromným požadavkům, podobně se pobavím i s vaší dcerou. Stačí, když mě doživotně jmenujete vrchním velitelem vojska nadřízeným všem baronům a ministrem financí. Pevně věřím, že mi vyhovíte. Princezna má přece tak hebkou pleť! Váš uctivý služebník Rorchak.

Královna si list přečetla ještě jednou, ale nehnula ani brvou. Její hněv bylo možné vyčíst jen ze smaragdových očí. Pohlédla na posla, který se potutelně usmíval.

„Kdykoli dostanu nepříjemnou zprávu jako nyní," prohlásila mrazivě a dopis roztrhala, „mám ve zvyku potrestat toho, kdo ji doručil. Obvykle mu dám vyškubnout jazyk, potom vypíchnout oči a nakonec sto ran důtkami."

Muž zbledl a čelo se mu orosilo potem.

„Ale protože chci, abys svému pánovi doručil odpověď, budu tentokrát shovívavá a spokojím se se špičkou jazyka, jedním okem a dvaceti ranami. Budeš tak moci bývalému vévodovi vyřídit, že pokud překročí hranice království, dám ho narazit na kůl a bude umírat dlouho, velice dlouho.

„To… to přece není možné," zablekotal posel. „Pomyslete na dceru…"

„Stačí," přerušila ho. „Halame, zařiď to. A pošli mi sem barona Rakora."

Obr posla popadl a vyvlekl ho z místnosti.

Za deset minut se dostavil baron Rakor. Byl menšího vzrůstu, ale rozložitý, měl býčí šíji a prokvetlé vlasy.

„Barone," řekla královna, „znám vaši věrnost a oddanost trůnu."

„Tak tomu bude až do mého posledního dechu, Veličenstvo…"

„A proto vás jmenuji hrabětem. Vezmete si třicet jezdců a zmocníte se Rorchakova hradu. Od této chvíle vám patří i s celým jeho panstvím."

„A co když bude vévoda klást odpor?"

„Nebude. Opustil království a je navždy vypovězen."

Rakor se uklonil, blekotal jakési díky, ale královna se jen usmála a propustila ho.

Když osaměla, znovu se zahleděla do zrcadla.

***

Člun přirazil k pevné zemi. Axa vyskočil a pomohl Ilianě vystoupit.

„Takže jste na hranicích Narvinkaru. Tady vás musím opustit, abych se stačil vrátit do setmění. Přeji vám hodně úspěchů."

Jarven se podíval na zapadající slunce a řekl: „Měli bychom si najít něco na noc. Tamhle stoupá kouř, asi tam bude vesnice."

Iliana však zavrtěla hlavou.

„Podle mě by to nebylo rozumné. Pokud nás Rorchak s Morkatem pronásledují, budou nejdříve hlídat pohraniční vesnice. Myslím, že bychom měli jít směrem, který ukazuje vaše kouzelná krabička, i kdybychom dnes neměli večeřet."

Jarven chvíli váhal, ale nakonec jí dal za pravdu.

***

Rorchak vystoupil na zem, která už vypadala aspoň trochu pevně, a vydechl úlevou.

Šel za Morkatem a deseti muži. Všichni byli vyčerpaní, špinaví a na obličejích měli nazelenalé skvrny.

Vévoda byl ve velice špatném rozpoložení, protože ztratil další dva muže. Vyhnuli se sice masožravým rybám, ale jednoho ulovila jakási rostlinná past, která připomínala rudý květ. Dalšího dostal nestvůrný ještěr.

„Zajímalo by mě, jestli se to těm dvěma podařilo přejít," zavrčel.

„U Jarvena je možné všechno," zabručel Morkat.

„Tu holku musím dostat." Rorchak pohlédl na pláň před sebou. Kousek vlevo spatřil vesnici. „Za chvíli přijde noc. Tamhle si odpočineme."

Vesnice se skládala jen ze šesti chatrčí a samozřejmě neměla hostinec. Ale když ukázali zlato, mohli si vybírat ze všech šesti. Ubytovali se u jednoho venkovana ve stodole a jeho žena jim uvařila vydatnou polévku.

Ptali se ho, jestli neviděl někoho cizího, ale muž jen zavrtěl hlavou.

„To nic neznamená," řekl vévoda. „Třeba z bažiny vylezli jinde."

Před večeří se dávali u studny do pořádku. Vtom vévoda zaslechl děsivý křik. Jeden z jeho mužů se svlékl do půl těla a objevil pijavice. Zuřivě je oderval, pak si strhl kalhoty a zjistil, že má pijavice doslova všude. Nakonec si celý zakrvácený lehl na zem, válel se a snažil se dostat pijavice ze zad.

Vesničan vyběhl z domu.

„Ne, netrhejte je, zachovejte klid."

Ale pro všeobecný zmatek ho nikdo neslyšel. Snažili se zastavit krvácení, ale marně. Nešťastník se za chvíli přestal hýbat a už jen sípal.

Rorchak se na něj chladně podíval. „Někam ho zahrabte. Vždyť vidíte, že je po něm."

Všiml si, že vesničan pijavice sbírá do hrnce.

„Co to s tím hnusem děláš?"

„Musím je zničit, protože až stráví krev, zmenší se, až nebudou skoro vidět, a budou číhat na další oběť. To jsou pijavice z bažin. Nesmějí se vytrhávat, jinak vykrvácíte. Radši byste se měl taky prohlédnout."

Rorchak trochu váhal, ale strach byl silnější než nějaká ztráta důstojnosti. Hned nato ho napodobil roztřesený Morkat.

Když se ujistili, že oni pijavice nemají, ulevilo se jim.

Ráno se vévoda vzbudil celý zpřelámaný. Selka je znovu pohostila polévkou a potom Rorchak shromáždil družinu.

„Nevíme, kterým směrem se mohli dát. Proto se rozdělíme." Ukázal na tři muže. „Ty, ty a ty pojedete směrem doprava k těm kopcům na obzoru. Vikomt a dva další půjdou k těm posledním vrchům. A já vyrazím přímo na Kirvu, kam ta holka určitě směřuje. Zbývající dva půjdou podél bažin k pobřežní cestě naproti Nale a jejím mužům. Kdo narazí na uprchlíky, uvědomí okamžitě nejbližší skupinu. Kdo ji chytí, má u mě sto zlaťáků. Ale chci ji živou. Mrtvá mi k ničemu není."

13

Končil další den a Jarven se začínal strachovat o Ilianu. Ve tváři se jí zračila únava, ale ani jednou si

nepostěžovala.

Předchozí noc strávili pod dubem, jediným stromem na rozlehlé planině. Ráno vyrazili hned za úsvitu a šli až do poledních hodin, kdy narazili na chudičký statek. Jarven vylovil z váčku jednu z posledních mincí. Získali za ni oběd a mohli si tři hodiny odpočinout v chládku. Na cestu jim dali ještě nějaké jídlo.

Teď došli k prvnímu vrchu. Byl vysoký asi pět set metrů, samý písek, oblázky a sem tam nějaký ten trnitý keř. V půlce svahu spatřili srub.

„Takže tam bude náš příští přístřešek. Jdeme, děvče."

Do vrchu stoupala úzká stezka. Jarven Ilianě podal ruku. Zaváhala, ale pak ji vděčně přijala. Nakonec se doplahočili až ke srubu. Podle zaschlého trusu sloužil kdysi jako ovčinec.

Den se rychle chýlil ke konci. Jarven našel několik kousků dřeva a položil je na ohniště.

„Ještě se podívám po nějakém dřevě."

Vrátil se s třemi polínky. „Víc jsem toho…"

Vtom si všiml, že Iliana pláče. „ „Copak se stalo?"

„Nepodařilo se mi rozdělat oheň."

„Ale to nic," usmál se. „Přece kvůli tomu nebudete plakat. Pomohu vám."

Položil jí chlácholivě ruku na rameno, ale Iliana prudce uhnula.

„Vy to nechápete, ale pro mě je to strašné," vzlykla.

Víc se neptal, klekl k ohništi, vytáhl křesadlo a po nějaké době se mu podařilo oheň rozdělat. Pojedli tu trochu jídla, kterou dostali na statku, a ulehli. Iliana únavou rázem usnula a Jarven dlouho hleděl na její půvabný profil ozářený skomírajícím ohněm.

***

Nocí se kradly tři stíny. „Ta bouda je před námi," zašeptal jeden hlas. „A ses si jistej, že tam jsou?"

„Vím jen to, že včera navečer odtud stoupal kouř."

„Možná bysme měli dát vědět panu Morkatovi…"

„A když zjistíme, že je tam jen nějakej tulák, vysměje se nám. A navíc, když ji chytíme jen my tři, nemusíme se dělit s ostatníma."

Ta představa se jim zalíbila, ale jeden přece jen zabručel: „Je nebezpečnej. Nezapomeň, že před Morinem pobil všechny tři."

„Nezapomínám," zavrčel muž. „A proto nesmí tasit. Vpadneme tam těsně před svítáním. Jde se."

Někdo se do dveří opřel takovou silou, že je vyvrátil. Jarven se prudce probudil. Ale už neměl čas vstát. Do obličeje mu dopadla neuvěřitelně tvrdá pěst, pak ho někdo popadl za ruce a za nohy.

V probouzejícím se dni spatřil před sebou muže, který obtěžoval Ilianu v Morinu.

„Vidím, že mě poznáváš," zasmál se Hunk. „Něco ti dlužím. Tak tohle je za tu hospodu." A Jarven dostal ránu do zubů. „A teď za…" Jarven ztratil vědomí.

Potom ho Hunk udeřil ještě do žaludku. „A tahle byla jen pro radost."

Iliana se vrhla k Jarvenovi, ale Hunk ji popadl.

„Shane, spoutej toho šmejda."

Shan vytáhl z kapsy řemínky a zhostil se úkolu s obratností, která svědčila o tom, že něco takového určitě nedělá poprvé.

„A teď uháněj za Morkatem a vyřiď mu, že ty hrdličky máme. Na důkaz si vezmi jeho meč."

Jakmile Shan odešel, Hunk začal přecházet po místnosti a občas si do Jarvena kopl. Potom upřel pohled na Ilianu a zasvítilo mu v očích.

„Vévoda povídal, že ji chce živou, ale neříkal, že se s ní nesmíme pobavit," zabručel.

Přistoupil k Ilianě a popadl ji kolem pasu. Snažil se ji políbit, ale uhýbala mu. A tak ji zvedl a hodil ji na zem. Jeho kumpán Sark hbitě přiskočil a podržel jí ruce.

„To je ono, Sarku. Drž ji pořádné. Pak přijdeš na řadu ty."

Hunk dívce surově ohmatal poprsí.

„Má je pěkný…"

Potom jí začal vyhrnovat sukni.

„Matko… matko, proč jste mě opustila," zasténala Iliana.

„Jen hezky volej mámu," posmíval se jí Hunk. „A rovnou jí řekni, že za devět měsíců bude babičkou."

Už se chystal dovršit své vítězství, ale vtom měl pocit, že má vidiny. Hedvábná pleť mu pod rukama vysychala a vraštěla a vyrůstaly na ní chlupy. Rozkošné tělo rostlo, zvětšovalo se a odstrkovalo ho stále větší silou.

Sark zařval bolestí. Dlouhé drápy mu vyrvaly maso z ruky. Hunk vyskočil a s hrůzou hleděl na nestvůru, kterou měl před sebou.

Netvor máchl prackou, zbavil ho pohlaví a druhou ranou se mu zasekl do hrudi.

Sark se snažil uniknout, nechávaje za sebou krvavé stopy. Drápy ho zasáhly do zad, rvaly mu svaly, odkryly překvapivé bílá žebra, která se hned nato zalila krví.

Netvor pak ustoupil doprostřed místnosti a znehybněl. Za dvě minuty tam opět stála Iliana v potrhaných šatech.

Sebrala zohavenému Hunkovi dýku a zbavila bezvládného Jarvena pout.

„Proberte se! Prosím, proberte se!" cloumala jím.

Po dobré minutě Jarven konečně otevřel oči. Chtěl vstát, ale zaúpěl bolestí.

„Ten mě ale praštil, já mu dám…"

Iliana mu pomohla na nohy a podpírala ho. Všiml si jejích potrhaných šatů.

„Ublížili vám?"

„Nestihli to. Už se na to chystali, ale vtom se ukázal jakýsi netvor. Hrůza! A pak zmizel."

Teprve teď si všiml zohavených těl.

„Máte zřejmě anděla strážného," poznamenal. „Nechová se sice jemně, ale zato velice účinně. Wykat vyprávěl, že cosi podobného se vám přihodilo už v lese."

Iliana ho táhla ven z chaty. „Honem, musíme pryč. Poslali jednoho za Morkatem, mohou tady být každou chvíli."

„S chutí si to s nimi rozdám," prohlásil Jarven a sahal po meči.

„Odnesl si ho s sebou jako důkaz. Myslím, že vážně bude rozumnější utéct."

Když byli pár metrů od srubu, Iliana, která šla za ním, se otočila, napřáhla pravici a zavřela oči. Ze střechy vyšlehl plamen a záhy pohltil celý srub.

14

Královna Samara se po lehkém obědě odebrala do knihovny a pohlédla do zrcadla. Zvláštní, nic neodráželo. Ukázalo se jen pár prchavých obrazů.

„Veličenstvo," ohlásilo páže, „baron Marik se třemi přáteli vás prosí o slyšení."

„Pusť je dál," pousmála se. „Tuším, co chtějí."

Baron se společníky vstoupil. Byl ještě docela mlád, ale ti tři muži byli starší. Uklonili se a královna řekla:

„Poslouchám vás, barone."

Marik lehce zaváhal a pak řekl: „Veličenstvo, doslechli jsme se, že jste vyhostila vévodu Rorchaka a zmocnila se jeho panství."

„To je pravda, vévoda mě urazil."

„Myslíme si, že to není spravedlivé," pokračoval Marik.

„Nikoli. Vévoda ohrožoval mou dceru, princeznu."

„Určitě jde o nedorozumění, Veličenstvo, a proto vás žádáme, abyste mu navrátila statky a znovu ho udělala rádcem."

„To nepřipadá v úvahu," opáčila suše Samara.

„Prosíme vás, abyste své rozhodnutí dobře zvážila. Šlechta se bouří. Stojí při vás už jen několik bloudů jako ten hlupák Rakor."

„Jděte, pánové," pravila mrazivě. „Už jste mě svými pošetilými žádostmi dost zdrželi. Uvědomte si, že mohu ze země vypovědět i jiné."

„Naposled vás žádáme, abyste přistoupila na naše požadavky, jinak…"

„Ticho!" pravila suše. „A jděte."

Marik se obrátil ke svým druhům. „Říkal jsem, že to nemá smysl."

Tasili meče a baron udělal krok vpřed. Zřejmě nepostřehli Halamovu přítomnost. Náhle ožil, skokem

byl mezi královnou a spiklenci. Zatočil šavlí a přinutil je ustoupit. Pouze Marik si troufl s ním zkřížit zbraň. Halam mu ji přerazil a sekl ho do hrudi.

Zbývající dva na něj zaútočili společně. Jednomu upadla hlava a druhému pravá ruka.

Třetí se však dostal za královnu a chystal se na ni vrhnout. Jenže Samara na něj ukázala prsty, z nichž vyšlehl oheň a zasáhl ho do hrudi. Bolestí vykřikl a skácel se k zemi.

Královna se s nehybnou tváří na chvíli zahleděla do zrcadla. Pak řekla: „Hoď je do příkopu. Já si zatím půjdu na chvíli lehnout. Byl jsi skvělý, Halame, děkuji ti."

***

„Pane… pane," lapal po dechu Shan, „máme Jarvena a tu holku!"

Hnal se celé dopoledne, než se dostal ke skupině vedené Morkatem.

Morkat se zastavil a nařídil svým lidem, aby dali Shanovi napít. Shan jim pak vyprávěl, jak se všechno seběhlo.

„Určitě jste Jarvena zneškodnili?"

„Je svázanej a Hunk ho hlídá, stejně jako tu holku."

Na Morkatově tváři se objevil odporný škleb.

„Skvělé. Dopřeji si to potěšení, že odstraním svého jediného soupeře, a pak se vydám pro meč Světla."

Obrátil se na mladého plavovlasého muže s buličíma očima a poručil mu: „Běž za vévodou. Postupuje po cestě na Kirvu. Řekni mu, že tu krásku máme, ať se vrátí co nejdřív a že nás najde v tom srubu."

Obrátil se na Shana. „Ještě se napij a pak nás povedeš."

Když na sklonku dne dorazili ke zbytkům toho, co bývalo srubem, Markat nedokázal skrýt zklamání. Prohledali spáleniště a našli jen dvě ohořelé kostry.

„To jsou třeba ti dva," nadhodil Shan.

Morkat jen opovržlivě pokrčil rameny.

„To by na nás přece čekali. Tomu mizerovi se zas nějak podařilo utéct."

Pohlédl na vrchol, který se zaléval soumrakem.

„Pokračovali v cestě, jinak bychom je potkali," řekl si spíš pro sebe.

„Určitě šli tudy," ukázal Shan na stezku. „Ale pokračovat můžeme až ráno, ve tmě bychom z ní snadno sešli."

Morkat mu musel dát za pravdu.

***

Jarven s Ilianou pomalu postupovali kupředu. Přespali pod skalním převisem, měli hlad a žízeň. Jarvena bolelo celé tělo od výprasku a Iliana už padala únavou.

„Měli bychom se jít ze stezky a prozkoumat ty červené skály," navrhoval Jarven. „Je v nich možná ta jeskyně s mečem."

„Ne," zavrtěla hlavou Iliana. „Podle mě je na dalším vrchu."

„Jak to víte?" podivil se.

Lehce zaváhala a potom odpověděla: „Kdysi jsem tady byla a vím, že tu žádná jeskyně není."

Jarven si nebyl jist, poslední příkaz na svitku totiž nezněl příliš jasně: Až vyjdeš z bažin, jdi k horám na obzoru. Na vrcholu jedné z nich najdeš kouzelnou jeskyni, v níž je cíl tvé cesty. Meč vězí ve skále. Máš-li čistou duši, vytáhneš jej.

Vytáhl z potrhaného kabátce krabičku a zjistil, že šipka ukazuje na následující horu. Olízl si vyprahlé a rozpraskané rty a řekl: „Nevím, proč spoléhám na váš instinkt, ale budiž."

Sestoupili z hory a dostali se k úpatí druhé. Zdála se o něco vyšší a vrchol jim připadal na jejich únavu příliš vzdálený.

„Neztrácejme čas," vzdychla si Iliana a sevřela rty.

Rázně vykročila, ale zanedlouho musela zpomalit. Jarven ji dohnal, vzal ji za ruku a táhl za sebou.

15

Rorchak jel krokem a za ním se v palčivém slunci vlekli ostatní. Tu herku se mu podařilo koupit včera v jedné vesnici. Chtěli za ni dost, ale nesmlouval. Pořád lepší než se plahočit pěšky. Už byli na polovině cesty do Kirvy a začínal pochybovat, že dívka tudy šla.

„Pane, pane, blíží se k nám nějaký jezdec!“

Muž k nim brzy dojel. Vypadal dost zchátrale. Na rtech měl zaschlou krev, přes levé oko pásku a bylo na něm patrné, že každý pohyb koně mu působí nesmírnou bolest. Vévoda v něm jen stěží poznával svého posla.

„Pane..,“ vypravil ze sebe a z úst mu začala téct krev.

„Mluv,“ vybídl ho vévoda. „Co se ti stalo? Předal jsi zprávu královně?“

Muž zachmuřeně pokýval hlavou.

„Dokonce si ji přečetla dvakrát.“

„A co odpověděla?“

„Roztrhala ji a mě dala potrestat.“ Vzdychl si. „Její osobní strážce mi uřízl špičku jazyka, vypíchl oko, zbičoval mě a ještě mi namlouval, jaké mám štěstí.“

Rorchak vzteky sevřel pěsti.

„Královna navíc rozhodla, že jste nadosmrti vypovězen ze země,“ dodal posel, „a že jestli se vrátíte, dá vás narazit na kůl.“

„Přísahám, že se pomstím,“ procedil vévoda mezi zuby. „Vzbouřím všechny barony, smetu ji z trůnu, rozsekám jí kůži důtkami a pak ji předhodím svým chlapům.“

Posel se nadechl.

„Mám pro vás ještě jednu špatnou zprávu, pane. Dozvěděl jsem se ji v den odjezdu. Baron Marik a tři jeho přátelé se šli za vás přimluvit.“

„Blbec,“ poznamenal vévoda. „Příliš brzy. No a?“

„Říká se, že baron dokonce ohrožoval královnu… A všechny tři zabila královnina prokletá duše.“

Vévoda si vzdychl. Marikova smrt mu zhatila plány. Najednou nevěděl, co dál. A v té chvíli si všiml, že k nim rychlým krokem míří jakýsi muž a mává na ně.

„Pane,“ řekl, když k nim došel, „pane, pan Morkat má tu čest vám sdělit, že jeho lidé dostali Jarvena a tu dívku. Jsou v jedné chatě na úbočí první hory.“

Vévoda se zachvěl radostí. Když se nemůže pomstít královně, vybije se na princezně. A královna třeba povolí…

„Ty,“ řekl zmrzačenému poslu, „se vrátíš k Nale. Řekneš jí, aby na mě čekala.“

Poručil lidem, kteří posedávali na kraji cesty a odpočívali, aby se zvedli, a Morkatovu muži nařídil, aby je vedl.

***

Jarvenovi stékaly po čele velké kapky potu a štípaly ho do očí. Byl propocený, srdce mu bušilo jako zběsilé a nemohl popadnout dech. Iliana se držela na nohou už jen silou vůle.

Mladík se otráveně díval na shluk červených skal, k nimž museli vylézt.

„Nikde žádnou jeskyni nevidím,“ vzdychl si. „Budeme muset hledat jinde. Pokud nelekneme žízní…“

„Je tam jeskyně, určitě,“ zasípala Iliana. „Jenom ji najít.“

„Jak to, že jste o tom tak přesvědčena?“ podivil se.

„Slyšela jsem o meči a o místě, kde se skrývá. Je to tahle hora,“ odpověděla neochotně.

„Víte co?“ rozhodl se Jarven. „Vy počkáte tady a já to zatím obejdu.“

Pracně postupoval dál a po dvaceti metrech spatřil trhlinu ve skále. Byla široká necelý metr a vyrůstalo z ní několik lián. Jestli tady něco roste, pak tu musí být voda, pomyslel si.

Proklouzl mezi liánami a o kus dál se chodba rozšiřovala ve velkou jeskynní prostoru. Trhlinami ve stropě pronikalo světlo.

Vtom zaslechl jakýsi zvuk. Vlevo skapávala voda do kamenné nádrže obrostlé mechem. Už se chtěl napít, ale uvědomil si, že Iliana má jistě větší žízeň než on.

Vyběhl z jeskyně. „Honem, našel jsem vodu!“

Dívka se zvedla a došla ke vchodu. Rozhrnul jí liány, zavedl ji dovnitř a ukázal na kamennou prohlubeň.

Iliana přistoupila ke kameni a napila se přímo ústy. Když se zvedla, usmívala se.

„Nikdy jsem nepila nic tak lahodného!“ Potom vykřikla: „Vy jste se jistě ještě ani nenapil. Promiňte. Hned vás pustím.“

Jarven se nenechal pobízet. Nabral si vodu do dlaní a napil se.

„A teď se podíváme, co se v jeskyni skrývá."

„Já bych se s dovolením ještě napila," špitla. „Takovou žízeň jsem v životě nepoznala."

Potom pokračovali asi třicet metrů mezi krápníky, měli pocit, že kráčejí obrovskou katedrálou. Když došli na konec jeskyně, spatřili obrovský kamenný blok o straně dlouhé nejméně čtyři metry. Byl červenější než ostatní a velmi dokonale otesaný. Na zadní straně bylo vidět nejasné nápisy. Ve výši dvou metrů spatřili cosi jako jílec meče, velice pěkně vypracovaný a zdobený drahokamy. Na konci měl obrovský diamant.

„Tak to je ten meč Světla," šeptl uctivě Jarven.

„Honem ho vytáhněte, pane," řekla Iliana.

Vzal za jílec, zatáhl – a nic. Zbraň se nepohnula ani o kousek. Zkoušel to znovu a se stejným výsledkem. Zoufale pohlédl na Ilianu. Tolik námahy, tolik strádání a nakonec ztroskotá u cíle.

„Zkuste to ještě jednou," řekla. „Stiskněte jílec pevněji."

A dopadne to stejně jako prve, pomyslel si. Ale poslechl ji. Sevřel jílec, jak nejsilněji mohl, a náhle se mu po celém těle rozlilo teplo. Měl pocit, jako by mu někdo cizí vstoupil do hlavy. Zrak se mu zakalil a před očima se mu míhaly obrazy. Viděl své dětství, jak odjíždí z hradu, viděl přepadení v lese, vlky, čaroděje, pyramidu, bažinu. Vše se spojilo v jediný vír, stále rychlejší, až se mu zatočila hlava. Potom padal do hluboké, černé studny.

Když otevřel oči, spatřil nad sebou vyplašenou Ilianu.

„Proberte se, prosím." Vlhké ruce mu hladily čelo.

„Nevím, co se to stalo," řekla, „ale najednou jste se skácel."

Chtěl vstát a přitom zjistil, že svírá meč.

„Jak jste padal, vytrhl jste jej ze skály," vysvětlila mu.

Jarven vyskočil na nohy. Necítil už žádnou bolest, ani tam, kde ho udeřil Hunk.

„To je zvláštní," řekla Iliana, „ztratily se vám i podlitiny z obličeje."

Prohlédl si meč. Čepel měl dlouhou a širokou, ale vážil stejně jako kterýkoli jiný. Zvolna ho zvedl a namířil ke stropu. Rázem se rozzářil pronikavým bílým světlem.

„Meč Světla!" vydechli jako jedním hlasem.

Jarven povolil stisk, meč sklonil a záře pohasla.

„Asi bude rozumnější strčit ho do pochvy," poznamenal. „A teď můžeme s klidem jít. Jsem si jist, že vás ochráním."

16

Morkat si otřel zpocené čelo. Obrátil se k muži, kterého ráno poslal na průzkum. „Je to ještě daleko?"

„Tam u vrcholu. Viděl jsem je lézt nahoru. Vypadali dost vyčerpaně. Táhl ji. Pod vrcholem se na chvíli zastavili a pak se mi ztratili z očí."

„Určitě je tam nějaká jeskyně," prohlásil Morkat. „Že by přece jen našel meč Světla?"

Zastavil se a pohlédl na oba muže, kteří ho provázeli. Je jich na Jarvena málo… Pak pohlédl na cestu, kterou urazili. Doufal, že spatří vévodu a jeho lidi, ale nikde nikoho neviděl.

Vtom se rychle zvedl a po tváři se mu rozlil podivný úsměv.

„Jdeme. Musíme být nahoře dřív, než ti dva vylezou z jeskyně."

***

Jarven si pohrával s mečem a hleděl na Ilianu, která seděla na zemi a opírala se o skálu. Zdálo se, že opět nabírá sil. Zato on od té chvíle, co měl meč, necítil únavu a nemohl se dočkat, až vyjdou ven. Chtěl ji však nechat odpočinout.

Konečně se Iliana pousmála a podala mu ruku, aby jí pomohl na nohy. Chvíli stáli proti sobě. Dívka k němu naklonila hlavu a políbili se.

Po chvíli ho odstrčila.

„Už jste kvůli mně ztratil dost času. Musíme jít."

„Jistě, ale ještě se napijeme. Kdoví, kdy najdeme v téhle pustině zase vodu."

Když se důkladně občerstvili, zamířili k východu.

„Půjdu radši napřed a rozhrnu ty liány," řekl Jarven.

Dvěma ranami meče rozšířil průchod, ale nestačil udělat ani tři kroky a spatřil, jak se na něj s divokým rykem žene jakýsi chlap s kopím. Odrazil útok, provedl výpad a propíchl útočníkovi hrdlo. A vtom už tu byl druhý, ale ten zatím zůstával na místě.

„Ani hnout, Jarvene!“ ozvalo se mu za zády. Rychle se otočil a viděl Morkata, jak svírá Ilianu a drží jí u hrdla dýku.

„Když mě neposlechneš, podříznu ji jako kuře.“

„Jsi hnusný zbabělec.“

„To jsou jen slova,“ zasmál se Morkat. „Byl jsem prostě chytřejší než ty. Ale už dost žertů. Hoď mi meč k nohám a rozluč se s dívenkou.“

Jarven horečně přemýšlel. Momentálně nemohl nic dělat.

„Ne, pane, nedávejte mu ten meč, protože vás pak zabije!“ vykřikla Iliana.

Morkat jí sevřel hrdlo.

„Musíš se rozhodnout rychle, Jarvene. Počítám do pěti a pak udělám, co jsem řekl. Jedna…“ ?

„A když ti dám meč, pustíš ji?“

„Máš mé slovo, ale rozhodni se rychle. Dva… Tři…“

Cosi mu našeptávalo, aby neustupoval, ale představa podřezané Iliany byla příliš hrozná.

„Čtyři…“

Jarven se zhluboka nadechl a řekl: „Vzdávám se. Tady je můj meč.“

Hodil ho metr před soupeřovy zaprášené boty. Morkat vítězoslavně zaryčel, hrubě Ilianu odstrčil, až upadla, a popadl meč.

„Hlídej tu holku,“ řekl svému kumpánovi. „Musíme ji dodat Rorchakovi. Doufám, že se mi za ni odvděčí.“

„Říkal jsi, že ji necháš odejít. Dal jsi mi své slovo!“ zařval Jarven.

„Nač takové vzrušení kvůli podružnostem,“ odbyl ho Morkat a rozesmál se. „Takových slov pro blbečky jako ty mám ještě habaděj.“ Udělal k Jarvenovi krok. „Není to tak dávno, co jsi mě vyzval na souboj. Nyní ti vyhovím. Uvidíme, jestli máš pořád takovou odvahu.“

Jarven vytrhl dýku, jedinou zbraň, která mu ještě zbývala. Zároveň stiskl prsten a byl zvědavý, zda ho ochrání i před magickým mečem.

„Pokud mě poprosíš na kolenou a praštíš hlavou o zem, třeba se slituju,“ posmíval se mu Morkat.

Jarven se ani nehnul.

„Škoda, jsi příliš hrdý a za to tě stihne trest. Ale nelituj, stejně bych tě neušetřil.“

Jarven čekal na první útok. Hleděl protivníkovi do očí, aby odhadl, kdy k němu dojde. Morkat tři kroky před Jarvenem zvedl meč. Byl si jistý, že se rozsvítí.

Ale nestalo se tak. Na meči se ukázaly fialové jiskřičky, vyšlehly z něj výboje, zaplavily Morkatovu paži a za chvíli pokryly celé jeho tělo.

Meč se náhle rozzářil a všechny oslnil. Když se Jarven opět vzpamatoval, zjistil, že Morkat už není, že zbyla jen trocha popela, který rozfoukává vítr. Jen meč zůstal.

Zvedl ho a máchl jím. Opět se rozzářil.

Vykročil proti poslednímu soupeři, který užasle civěl na místo, kde ještě před chvílí stál jeho pán. Ale jakmile si uvědomil, že se k němu Jarven blíží, otočil se a vzal nohy na ramena.

Jarven se rozchechtal, ale hned zmlkl, když zjistil, že Iliana dosud nevstala.

„Jste raněná?“ strachoval se.

„Nemyslím, pane,“ špitla.

Pomohl jí na nohy a dívka se mu s pláčem vrhla do náruče.

„Uklidněte se,“ konejšil ji a hladil, „všechno je za námi.“

„Já to nechápu, pane,“ vzlykala. „Neváhal jste obětovat meč, abyste zachránil mě, obyčejnou holku, kterou jste našel mezi komedianty.“

Jarven ji uchopil za ruku a políbil ji.

„Po všem, co jsme spolu zažili, jsem vás v tom přece nemohl nechat.“

Iliana ho k sobě přitáhla a dlouze ho políbila. Potom zvolna sklouzli k zemi a dívka ho stáhla na sebe. Jarvena se zmocnila prudká vášeň. Ani nevěděl jak, ale už vklouzával do teplého, chvějivého a přítulného

vesmíru…

Z opojení vášně procitli až později, mnohem později. První vstal Jarven. Iliana ještě ležela s přivřenýma očima a na tváři měla půvabný úsměv.

Když potom s úsměvem otevřela oči, přijala jeho ruku a vstala.

„Je načase, pane, abychom pokračovali v cestě," zasmála se.

„Ano, ale zajímalo by mě, co se stalo Morkatovi."

„Řekla bych, že vysvětlení stojí na tom kameni."

„Ale to se nám nepodařilo přečíst," namítl.

„Možná jsme se mu příliš nevěnovali…"

Vrátili se ke kameni.

„Je to velice starý nápis," zamyslela se Iliana, „písmo se od té doby změnilo. Dejme tomu, že tohle je m a tohle e…"

Nakonec se jí nápis podařilo přečíst.

Mečem smí zacházet toliko ten, kdo jej poctivě získá. Jinak se na něj snese nebeský oheň.

„A to se tedy stalo Morkatovi," vzdychl si Jarven.

„Byl po zásluze potrestán," namítla Iliana. „Krutě."

Vyšli před jeskyni. Z Morkatova popelu nezbylo už nic. Jen těla jeho kompliců vypovídala o dramatu, jež se tam odehrálo.

Udělali pár kroků a Iliana plaše řekla: „Když jste konečně získal meč, jistě se chcete co nejrychleji vrátit domů."

„Nikam nespěchám, nic mě k domovu neváže. Vracel bych se jedině kvůli otci, ale ten už bohužel zemřel. Takže vás nejdřív dovedu domů."

„Není třeba. Vyznám se tady a nemám to už daleko."

„Ale vévoda vás stále pronásleduje!"

„Za pár hodin jsem v bezpečí, věřte mi. Můžeme se klidně rozejít."

Mladík zavrtěl hlavou. „Kdepak," usmál se. „Musím se setkat s vaší matkou. Chci ji o něco požádat."

„Oč?" podivila se Iliana.

„O vaši ruku."

Dívka sebou prudce trhla a zbledla jako stěna.

„Vy, rytíř, vy že byste si vzal dívku, kterou skoro neznáte?"

„Ano, a rád. Zjistil jsem, že bez vás nemohu žít. Chci, abyste se stala mou ženou."

„To nejde," řekla a rozplakala se.

Jarven na ni překvapeně pohlédl a objal ji.

„Vysvětlete mi to. To mě nemáte ani trochu ráda?"

„Ale ano!"

„Tak proč to nejde?"

„Já… já vám lhala," vzlykla. „Moc jsem vám lhala."

„Jste už vdaná?"

„Ne."

„Máte snad dítě?"

„Ne. Byl jste první muž, který se mě směl dotknout."

„Tak se stydíte za matku, nebo jste nikdy nepoznala rodiče?"

Prudce zavrtěla hlavou.

„Tak už to konečně vyklopte!" vykřikl.

„Má matka je… královna Samara."

Jarven ztuhl. Svět kolem něj se roztočil. Dál objímal plačící princeznu. Viděl smaragdové oči zalité slzami. Několikrát se zhluboka nadechl.

„Iliano, chcete být mou ženou? Víte o mně všechno a prosím, abyste mi odpověděla zcela upřímně."

„Ano, a moc!"

Po dlouhém polibku se Jarven rozesmál.

„A stejně chci mluvit s vaší matkou. Kudy se dostaneme nejrychleji do Kirvy?“

„Tady po té stezce dojdeme na dlážděnou silnici, která vede do města.“

Po několika krocích se ho ostýchavě zeptala: „Vážně chcete mluvit s matkou? Její reakce jsou mnohdy nevypočitatelné a její hněv hrozný. Můžeme rovnou odejít do Morina nebo kamkoli jinam. Půjdu s vámi. A cestou najdeme kněze, který nás oddá.“

„Ne, má lásko, to by bylo zbabělé. Nechci vás unést. Chci, aby vše proběhlo, jak má, a vaši matku přesvědčím.“

„Kéž by,“ vzdychla si.

Šli dvě hodiny rázným krokem, potom si na úpatí třetí hory dopřáli chvíli odpočinku.

Jarven se usmál.

„Už chápu, proč vás Rorchak tolik pronásleduje. Nešlo mu jen o vás, ale chtěl vydírat královnu. Mohla jste mi to říct rovnou.“

„Bránila mi v tom už ta první lež.“

„O té jeskyni jste věděla.“

„Byla v ní už řada našich dvořanů, ale nikomu se meč nepodařilo vytáhnout. Dokud jste nepřišel vy…“

„Vytáhl jsem ho jen díky vám.“

„Ne, zvládl byste to i beze mě. Je to váš osud.“

17

Rorchak našel spáleniště, ale ani stopu po Morkatovi a uprchlících. Po krátké přestávce pokračoval k horám. O jeskyni věděl stejně jako většina narvinkarských šlechticů. I on se zamlada pokoušel vymanit meč z kamene. Dokonce si říkal, zda vůbec za tím jílcem ještě něco je, zda to není jen obyčejná past pro mladé pošetilce.

Bylo nad slunce jasnější, že Jarven jeskyni najde a Iliana ho do ní s radostí zavede. Stejně tak bylo jasné, že Jarven potom Ilianu doprovodí do Kirvy a bude očekávat, že se mu za to královna odvděčí. Musí je dostihnout, než se dostanou do hlavního města. Pokud to už nevyřešil Morkat…

„Pane, pane, někdo za námi jede!“

Vévoda se prudce otočil. Že by královna poslala svou gardu? Ale jak by věděla, kde ho hledat? Sice má pověst čarodějky, ale přece jen…

Dál se díval na ozbrojence, kteří se rychle přibližovali, a vydechl si úlevou, když poznal barvy hraběte Kyakiho, jednoho z mála, kteří mu zůstali věrní.

Zakrátko je muži dojeli. Hrabě byl statné postavy, měl oválný obličej a růžové líce.

„Pane,“ oslovil vévodu, „jakmile jsem se dozvěděl o té hanebnosti, které se na vás královna dopustila, shromáždil jsem všechny své muže. Jel jsem po pobřeží, protože jsem si myslel, že jste ještě v Morinu. Cestou jsem potkal vaši komornou a ta mi řekla, kde vás najdu. Jsem vám nyní k službám. Shromáždíme ostatní barony a potáhneme na Kirvu. Mluvil jsem o tom s baronem Marikem, ale on tvrdil, že do hradu se lze dostat i jinak. Vyžádal si slyšení u královny. Nevíme, co se přesně stalo, ale prý z hradu vynesli jejich těla.“

„Je to čarodějnice, která by měla skončit na hranici,“ zavrčel Rorchak. „Já to říkal pořád, ale chce to čas, než ty váhavce přesvědčíme. Ale teď už je to snad jasné a nic nám nebrání povstat. Spravedlnost si někdy žádá oběti.“

Hrabě vážně přikývl a dodal: „Ale nejdřív bychom se měli spojit s dalšími barony. Baron Borzy shromáždil své lidi a čeká nás na silnici do Kirvy. Cestou budeme přibírat další a další a pak se nám už nikdo neodváží postavit na odpor.“

„Vaše myšlenka je velice lákavá, ale tomu všemu se můžeme vyhnout, když zajmeme princeznu Ilianu. Vím, že měla namířeno do jeskyně. Máme šanci ji dostat, ještě než se uchýlí do bezpečí hradeb.“

Obrátil se na své lidi, kteří odpočívali u cesty.

„Jakmile si odpočinete, pojedete za námi.“

Pobídl koně a cvalem vyrazil. Za ním hrabě a jeho družina. Za půl hodiny před sebou spatřili muže, který jim šel naproti. Byl bledý a zpocený. Když se ho vévoda zeptal, co se stalo, jen blekotal:

„U jeskyně, viděli jsme je, Jarven zabil kamaráda a pan Morkat zmizel v obrovském záblesku.“

„A kde je ta holka?“ zařval na něj Rorchak.

„Nevím, pane, asi odešla s Jarvenem."

„Míří do Kirvy," zuřil vévoda. „Musíme je stůj co stůj dohnat."

Za hodinu se museli zastavit, aby nechali vyčerpané koně odpočinout. Rorchak seskočil ze sedla a obrátil se na hraběte.

„Můžete poslat napřed tři muže jako zvědy? Abychom se ujistili, že jsme na správné stopě. Tomu, kdo mi pomůže chytit princeznu, se bohatě odměním."

***

Jarven a Iliana kráčeli v palčivém slunci po úpatí hory. Stezka nebyla příliš strmá, ale i tak postupovali pomalu. Dopřáli si přestávku a Jarven se ohlédl. A spatřil, jak se k nim blíží tři jezdci.

„Nevím, jestli se mi podaří zastavit cválajícího koně," řekl. „Asi bude lepší, když vystoupíme trochu výš, aby museli sesednout."

Hnal Ilianu před sebou o třicet metrů výš. Jezdci je pochopitelně zpozorovali a dopustili se té chyby, že seskočili a jali se je pronásledovat.

Jarven na ně klidně čekal. První, který se k němu blížil, byl statný snědý muž. Měl přilbu, krátkou modrou tuniku, široký štít a bytelný meč.

Jarven zaútočil první. Jedinou ranou rozťal štít vedví a s ním vzal i ruku, která ho držela. Muž zařval a z pahýlu mu stříkala krev.

Ale to už nastoupil druhý. Jarven ho odrazil kvintou a přeťal mu čepel. Potom mu zarazil hrot do hrdla.

Třetí se trošku rozmýšlel, ale pak se obrátil na podpatku, seběhl ke koni, skočil na něj a uháněl, jako by měl ďábla v patách.

„Opět jsme zahnali nepřítele na útěk," smál se Jarven.

Iliana se zachmuřila a ukázala na ležící těla.

„Poznávám jejich barvy. Jsou to muži Rorchakova přítele hraběte Kyakiho. Takže se spojili."

„V tom případě bude nejlepší, když budeme co nejrychleji pokračovat do Kirvy. Doufám, že aspoň tam budete v bezpečí."

„V bezpečí budeme mnohem dřív. Mám tady přítele. Pospěšte si," řekla a víc nevysvětlovala.

Když sešli na stezku, Jarven se zklamaně zašklebil. Očekával, že na ní najde zbývající dva koně, ale ti pádili za prchajícím jezdcem. Takže jim nezbývalo než jít pěšky.

„Myslím, že dlouho pokoj mít nebudeme," vzdychl si Jarven a ukázal na skupinku jezdců na obzoru. „Za půl hodiny nás mají."

Iliana se pozorně rozhlížela. „Ještě chvilku a jsme v bezpečí." A rázně vykročila.

Jarven se ohlédl. Vzdálenost mezi nimi a jezdci se podstatně zkrátila. O kus dál stezka zahýbala. Stačí se někam schovat? O tom pochyboval. Dvaceti mužům se neubrání ani s magickým mečem.

Iliana spěchala dál. Už byli u zatáčky. Už jen pár metrů. Zmizela za ohybem. Přidal do kroku, aby ji dohnal.

Za dvě minuty se zastavil a vytřeštil oči. Deset metrů od nich stál drak. Tělo měl pokryté zelenými šupinami, vysoký byl pět metrů, dlouhý deset, trup podpíraly čtyři tlusté nohy s krátkými a širokými drápy. Na protáhlém krku seděla hranatá hlava s kulatýma červenýma svítícíma očima, dvěma chvějícími se nozdrami a hlavně s velkou tlamou plnou špičatých zubů. Na zádech měl netvor složená křídla.

Příšera udělala krok a země se zachvěla. Jarven se už na ni chtěl vrhnout, ale princezna vykřikla: „Ne. Ani hnout! Nechte to na mně." Začala hvízdat jakousi melodii, drak se zastavil a nachýlil hlavu, jako by naslouchal. Potom udělal krok, vesele zavrtěl ocasem a urazil jím kus skály.

Když došel k Ilianě, natáhl krk a složil jí hlavu na rameno. Iliana ho pohladila po tlamě. Tvorovi se to zřejmě líbilo, protože zakňučel.

„Pomalu se přibližte," řekla. „Ať si zvykne na váš pach." Jarven udělal váhavý krok a snažil se překonat strach. Drak nepříliš přátelsky zavrčel a dívka ho lehce pleskla přes tlamu.

„Buď hodný, Joki, to je přítel." Zvíře se okamžitě zklidnilo. „Podrbejte ho na krku pod bradou." Jarven ji neochotně poslechl a netvora podrbal. Drakovi se to líbilo.

„A teď se kolem něj opatrně protáhněte."

„Milerád, ale mohla byste kamaráda požádat, aby přestal švihat tím ocasem? Jinak mě budete seškrabovat ze skály."

„Promiňte, na tuhle maličkost jsem zapomněla."

Naklonila se k drakovi, znovu ho podrbala a něco mu pošeptala. Joki znehybněl a Jarven se bezpečně protáhl.

Ohlédl se. Iliana nestvůře cosi říkala, několikrát ukázala na cestu, potom drak uhnul stranou a Iliana prošla.

„Teď už není spěch," usmála se. „Můžeme si klidně odpočinout. Mám hlad a žízeň."

„A co vévoda?"

„Toho pusťte z hlavy. Uzavřela jsem s Jokim takovou dohodu. Jdeme, kousek odtud je pramen."

Po padesáti metrech sešla z cesty a začala lézt nahoru do svahu. Ze skal tam vyvěral pramínek a o kousek dál mizel v průrvě. Měl svěží a lahodnou vodu.

„Už je to mnohem lepší," usmál se Jarven. „Od té doby, co jsem odešel z domova, mám pocit, že mě neustále trápí žízeň."

„Říká se mu Dračí pramen."

„To docela odpovídá," poznamenal suše.

„Pije z něj Joki a tady jsem se s ním ve dvanácti seznámila."

„A nepovažoval vás za předkrm?"

„Ne, zřejmě nebyl při chuti."

Posadila se na placatý kámen a natáhla si nohy. „To je pohoda. Sedněte si taky, myslím, že nás čeká zajímavá podívaná."

Jarven umíral zvědavostí a zasypal ji otázkami.

„Ani nevím proč, ale začala jsem mu říkat Joki a on na to slyšel. Často jsem sem chodila a vždycky mě přátelsky vítal. Má rád, když ho drbu. To on mě přenesl přes bažinu."

„Jak?"

„Přeletěli jsme."

„Ten netvor umí létat?"

„To byste koukal! Ale nevydrží dlouho, rychle se unaví."

„A čím se živí?"

„Po nocích loví zvířata a občas i člověka, který se odváží do těchto končin. Vesničané o něm vědí a tomuto místu se vyhýbají."

Na chvíli zavřela oči a nastavila tvář slunci. Jarven na ni hleděl a obdivoval její krásu. Potom stočil pohled na stezku. Drak se nehýbal a jezdci se k němu tryskem blížili. Rorchak se z opatrnosti držel vedle hraběte. Před nimi jelo deset ozbrojenců a zbytek tvořil zadní voj.

Vjeli do zatáčky a nastalo drama.

Joki děsivě zařval, koně se vzepjali a shodili jezdce. Drak zařval znovu, tentokrát mu z tlamy vyšlehl plamen a jezdce přelízl.

Rorchak obrátil koně jako první a dral se zadním vojem pryč. Hrabě Kyaki se snažil shromáždit muže. V té chvíli se dal drak do pohybu. Drtil pod sebou vše, co mu přišlo do cesty, a Kyaki si uvědomil, že je lepší být živý než přehnaně statečný, a obrátil koně. Joki natáhl krk a Kyakiho hlava mu zmizela v tlamě. Splašený kůň uháněl pryč i s tělem hraběte, z jehož krku tryskala krev.

Potom drak roztáhl křídla a vznesl se.

Vévoda, který se už dostal dost daleko, hnal koně a o to, co se děje za ním, se nestaral. Už si myslel, že je z nejhoršího venku, zpomalil, ale pak na něj padl stín a o ruku se mu rozstříklo pár kapek krve. Zvedl hlavu a spatřil rozevřenou zakrvácenou tlamu a černý jícen, ucítil odporný puch…

Drak s ním naložil jako s Kyakim a kůň se rozběhl jako šílený.

Joki přistál a v klidu přežvykoval vévodovu hlavu. O zbylé muže, kteří se rozprchli na všechny strany, se už nezajímal.

Iliana a Jarven zděšeně přihlíželi.

„Tentokrát jsme se jich zbavili," řekl. „Ale o drakovi svitek nemluvil."

„Když svitek sepisovali, zřejmě tu ještě nebyl. Nevíme, kdy se tady Joki přesně objevil, ale určitě to nebudou věky."

„Jen aby někde neměl družku nebo děti," poznamenal Jarven. „Myslím, že jsme se zdejšího místa

dostatečně nabažili, takže můžeme pokračovat v cestě.“

Iliana zavrtěla hlavou a ukázala na slunce.

„Do dvou hodin se setmí a jsme ještě dost unavení. Radši zůstaneme tady.“

„Dobrá. K jídlu sice nic nemáme, ale je tu aspoň voda. Musím sebrat všechny síly na poslední zkoušku. Zřejmě tu nejtěžší.“

Iliana na něj nechápavě pohlédla.

„Musím přece přesvědčit vaši matku, aby dala dceru chudému rytíři.“

Iliana se krátce zasmála. Pak se k němu přivinula a zašeptala: „Když už není nic k jídlu, zbývá nám aspoň láska.“

18

Ráno sešli na stezku. O kus dál spokojeně vyspával sytý Joki. Za hodinu došli na dlážděnou silnici vinoucí se mezi loukami a poli.

„Do večera jsme v Kirvě,“ prohlásila Iliana.

Brzy se před nimi objevila vesnice a s ní i hostinec. „Ještě mi zbyly čtyři zlaté. Co byste řekla něčemu na zub?“ zeptal se Jarven.

„Řekla bych ano.“

Jarven zaznamenal, že před hostincem je uvázáno několik koní, a váhal, zda vstoupit. Vtom se rozletěly dveře, vyšel z nich zbrojnoš v krátké černé tunice s červeným kruhem. Spatřil Ilianu, popadl ji za ruku a řekl: „Tudy, krásko, potřebujeme krapet povyražení. Právě jsem šel hledat nějaký použitelný děvčátka. My tě pobavíme víc než tenhle chcípáček.“ Jarven ho uhodil přes ruku a musel Ilianu pustit. Než stačil něco namítnout, dostal ještě ránu do brady. Vztekle tasil meč a rozehnal se po Jarvenovi. Z hostince vyběhli další dva. Jarven divoký útok odrazil a prudkým výpadem prořízl opilci hrdlo. Hnali se na něj jeho kumpáni, ale Jarven roztočil meč a přinutil je ustoupit. „Pozor, za vámi!“

Ilianino varování přišlo příliš pozdě. Jarven pocítil prudký úder do ledvin a letěl dopředu. Když se zastavil a otočil se, spatřil chlapíka, který se ho chystal udeřit znovu. Ale to už byl Jarven u něj a zabořil mu meč do hrudníku.

„Pane, ustupte!“ vykřikla Iliana. Z hostince totiž vyběhli další dva.

Jarven udělal několik kroků dozadu až k ní. Iliana napřáhla ruku, zavřela oči a před útočníky vyšlehl plamen, který je zahnal zpět do hospody.

„Honem,“ vydechla. „Musíme rychle pryč. Ten oheň je na dlouho nezadrží.“

Jarven ji zastavil. „Počkejte. Myslím, že bychom si od nich mohli půjčit aspoň jednoho koně.“

Po čtvrthodině rychlé jízdy zpomalil.

„Řekl bych, že nás ještě nezačali pronásledovat. Co jsou vlastně zač? Taková vesnička a tolik ozbrojenců, to nebývá zvykem.“

„Podle barev lidé barona Borzyho, to je Rorchakův přítel. Zřejmě se tady chtěli spojit a společně táhnout na Kirvu.“

„To na něj budou čekat hodně dlouho,“ neodpustil si Jarven. Potom se zamyslel, naklonil se k Ilianě a zašeptal: „Netušil jsem, že se vyznáte i v čarování. Teď už chápu, proč se Wykat tolik divil, jak skvěle dokážete rozdělávat oheň.“

Dívka se usmála, ale neodpověděla. Teprve po chvíli promluvila: „Byl tam jeden, který hlídal koně. Zřejmě seděl, proto jsme si ho hned nevšimli. To on vás napadl zezadu. Přísahala bych, že vám zabodl meč do zad, a přesto nejste raněný.“

„Je to tak,“ usmál se Jarven. „I já mám takové malé tajemství. A protože vám nechci nic tajit, prozradím vám je.“

Vyprávěl jí o pyramidě a o prstenu, který v ní nalezl.

„Zřejmě mě vždycky zahalí do jakéhosi neviditelného brnění, ale údery cítím.“

„To je skvělé!“ zaradovala se. „Takže vám nic nehrozí!“

„Jak se to vezme. Nevím proč, ale chrání mě jen hodinu denně.“

„Měla jsem o vás strašný strach.“

Uprostřed pláně se objevil lesík a v jeho stínu si udělali zastávku. Asi za hodinu pokračovali v jízdě a pozdě odpoledne projeli branami Kirvy.

Město na Jarvena mocně zapůsobilo. Připadalo mu nesmírně rozlehlé. Bylo obehnané dlouhými hradbami z téhož červeného kamene, který viděl v horách. Cesta je zavedla ke kovové bráně. Byla dokořán a hlídali ji jen dva strážní, kteří se nedbale opírali o píky. Vozy volně vjížděly a vyjížděly a vozkové se častovali nadávkami, kdo pojede dřív.

Jarven seskočil a pomohl Ilianě sestoupit. Vzal koně za uzdu a v dobré, bezstarostné náladě stoupali dlouhou živou ulicí.

„Nezdá se, že by se poddaní vaší matky něčím trápili," poznamenal.

„Je k lidu mírná a shovívavá. Daně jsou nízké a matka dohlíží na zákon a pořádek. Pouze některým šlechticům se to nelíbí, protože by chtěli, aby jim královská pokladna dobře platila za něco, co nedělají. A to je důvod, proč reptají."

Dojeli k hradu. Byla to obrovská osmiboká pevnost obehnaná hlubokým příkopem. Na každém rohu se tyčila věž a na té nejvyšší vlála vlajka se zlatým sluncem na modrém poli.

Po padacím mostě se dalo vejít na nádvoří, ale dívka před ním zabočila doprava.

„Nechci se vracet hlavním vchodem," vysvětlovala. „Bude lepší, když mě neuvidí v tomto úboru. Co by si pomysleli?"

Šli tedy podél příkopu, až se dostali k dřevěné lávce, po níž přešli k nízké zamčené brance.

„Ale jak se tam chcete dostat?"

Iliana se jen usmála. Ohmatala zeď, potom uvolnila jeden kámen, strčila ruku až po loket do dutiny a vytáhla obrovský klíč.

„Honem," vybídla Jarvena a rychle odemkla. Potom za sebou zamkla a klíč schovala pro změnu pod dlaždici.

„To je další moje tajemství," řekla. „Takhle mohu potají vycházet z hradu. I princezna potřebuje trochu svobody."

Stáli na dvorku se záhonem květin. Uprostřed byla kašna v podobě draka, který chrlil vodu.

„To je moje soukromá zahrada. Tady si sním."

Vzala Jarvena za ruku a táhla ho ke dveřím do věže. Po točitém schodišti vyšli do patra. Vešli do pěkného klenutého sálu s obrovským oknem. Uprostřed stál velký stůl a kolem něj sedělo několik dívek. Předsedala mu jakási malá postarší žena v černém. Když si jich všimla, prudce vstala a běžela Ilianu obejmout.

„Holčičko, ty ses mi vrátila? Kdes to byla? Umírala jsem strachy. Když jsi mi řekla, že odcházíš, myslela jsem, že jen na pár dní. To nebylo od tebe hezké a zasloužíš si, abych tě potrestala jako malou holku."

Nevlídně pohlédla na Jarvena a dodala: „Co sem taháš toho tuláka? Patří leda tak do stájí."

„To je přítel. Několikrát mi zachránil život." Po těch slovech se chůva dívala na Jarvena o něco vlídněji. „Představuji vám Nari," řekla Iliana. „Má povahu čarodějnice, ale srdce ze zlata. Od dětství mě vychovávala a má mě ráda jako vlastní, třebaže to nedává najevo. Ale já to vím."

„Mlč, ty uličnice," okřikla ji Nari zjihle. Zahleděla se na Ilianu. „Tys zhubla! A jak to vypadáš? Jako hotová žebračka! A potřebuješ nutně lázeň."

„Ale nejdřív nám dej něco k jídlu. Dva dny jsme nevzali sousto do úst. Pokud si dobře pamatuji, tak naposled jsme měli tu hadí polévku v bažinách."

„Propána, to není možné!" zděsila se Nari a obrátila se na ostatní dívky.

„Vy dvě zaběhněte do kuchyně a vy ostatní připravte princezně koupel."

„I pro Jarvena," ozvala se Iliana. „Ubytujete ho v rohovém pokoji. Také mu obstarejte vhodný oděv."

Nari sebou popuzeně trhla. „Tím chceš říct, že bude bydlet v tvých komnatách? To nejde, to se nesluší. Víš, jaký by z toho byl skandál?"

„Po všech těch dobrodružstvích už bez jeho blízkosti prostě neusnu," usmála se princezna.

„Ale teď jsem tady já a už se nemáš čeho bát," namítla Nari. „Kolikrát jsem tě držela za ruku, dokud jsi neusnula?"

„Na to jsem už moc velká, Nari. Neměj strach."

„Královna ví, že ses vrátila?"

„Určitě to tuší, ale aby bylo ceremoniálu učiněno zadost, zeptej se, zda mě navečer přijme."

Než se Nari vzmohla na jakýkoli protest, vrátily se dívky s jídlem. Daly na stůl stříbrné talíře, zlaté poháry a podnosy s plackami, plátky masa a porcovanou drůbeží. Iliana si sedla ke stolu a vybídla Jarvena, aby usedl po její pravici. A pak se na jídlo vrhli.

Nari dojatě přihlížela, jak její holčička hltá maso. Občas pohlédla na neznámého mladíka, s nímž je její princezna tak zadobře, a nevěděla, co si o tom má myslet.

Jedna dívka jim nalila červené víno. Jarven zvedl pohár a usmál se.

„Co je tady k smíchu?“ zajímala se Iliana.

„Ale nic, naposledy mi víno nabízely ženské v knížectví Mazas a málem mě to stálo život. Bylo otrávené, mělo mě uspat a pak mě chtěly hodit do divoké řeky.“

„A dál?“

„Vínu jsem se vyhnul, ale studené vodě ne. Dost nepříjemná koupel.“

„A zřejmě dlouho jediná, že?“ poznamenala jedovatě Nari a pokrčila nos.

Vešla služebná a ohlásila, že lázeň je přichystaná. Iliana vstala a Nari ukázala bradou na dveře.

„Váš pokoj je tudy. Jděte, dám vám přinést věci.“

Jarven vešel do pěkného světlého pokoje. Uprostřed stála velká káď vyložená bílým plátnem. Mladík se nerozpakoval, svlékl se a vlezl si do příjemně teplé navoněné vody. Takové blaho nezažil ani u hraběnky Kerilsenové.

Nari zatím pomáhala Ilianě se svlékáním. Potrhané šaty zhnuseně odhodila na zem.

„Jaks to vůbec mohla mít na sobě? A teď ukaž ruce! To je hrůza, máš je jako nějaká venkovanka! A ty nohy, proboha!“

„Prostě jsem hodně chodila,“ usmála se princezna.

Vlezla si do kádě a Nari rozdělovala dívkám úkoly.

„Postarejte se ale i o pana Jarvena. Chci ho večer představit královně.“

„Jestli si přejete, vezmu si ho na starost,“ přihlásila se hned jedna hnědovláska.

Nari na ni podezřívavě pohlédla a suše pravila: „O něj se postarám sama. Takže, slečny, svižně do práce. Pak se přijdu podívat na výsledek, a běda té, která to odbude.“

Jarven podřimoval v lázni. Zavrzaly dveře a on zvedl hlavu. Vešla Nari, odložila prádlo na postel, potom přistoupila ke kádi s kartáčem a mýdlem.

„Vztyk!“ zavelela.

„Ale já jsem nahý,“ bránil se mladík.

„No a co? Myslíte, že jste první, kterého uvidím? Tak honem!“

Jarven zrudl, ale poslechl. Nari mu začala, drhnout celé tělo, a zvlášť se soustředila na ruce a nohy.

„Víte, že jste docela hezký kluk?“ řekla. „Jak dlouho jste se vlastně nemyl?“

„Naposledy v bažině na hranicích království. Při té příležitosti jsem chytil pijavice, co…“

„Zpátky do kádě!“ Ponořila mu hlavu pod vodu a řekla: „Ještě vám musím dát do pořádku pačesy.“

Zajela mu do nich velkým stříbrným hřebenem a navzdory jeho protestům nedala pokoj, dokud nebyla s výsledkem spokojena.

„A ještě oholit.“

Namydlila mu tváře a sáhla po obrovské břitvě. Jarvenovi naskočila husí kůže.

„Doufám, že s tím umíte zacházet,“ hlesl.

„Je sice pravda, že jsem už dlouho nikoho neholila, ale když se budete pořád takhle vrtět, tak vás nakonec podříznu.“

Když Nari skončila, poplácala mu tváře jakousi voňavou vodou.

„Děkuji mockrát, máte velice jemnou ruku.“

„Z kádě ven,“ přikázala a zabalila ho do ručníku. „A osušte se už sám. Oblečení jsem vám dala na postel, mělo by vám být. Už musím jít. Mám na starosti důležitější věci než opiplávat někoho, kdo se plácá v bahně,“ zavrčela a pobaveně na něj pohlédla.

Jarven si oblékl košili z jemného lněného plátna a pěkné purpurové kalhoty. Potom si vzal kabátec z jelenice a opásal se.

Váhavě se vrátil do místnosti, kde jedli. Byla prázdná a stůl uklizený. To ho poněkud zklamalo, protože by byl ještě něco zakousl. Krátce nato se otevřely dveře a vešla Iliana. Jarven ztuhl úžasem.

Byla nepředstavitelně krásná. Měla na sobě dlouhé modré přiléhavé šaty s decentním výstřihem. Černé vlasy se jí leskly. Přistoupila k němu tanečním krokem.

„Jak se vám líbím?“ usmála se.

Jarven ji uchopil za ruku a políbil ji.

„Přestaňte mě svádět, princezno. Jinak se na vás vrhnu klidně před vaší chůvou.“

„A víte, že by se mi to docela líbilo?“ zasmála se. „Ale na to bohužel nemáme čas, protože matka nás očekává. Zpoždění bychom těžko vysvětlovali.“

Obrátila se na chůvu. „Nari, buď tak hodná a připrav nám něco malého. Mám ještě hrozný hlad. Co když mě po návštěvě u matky přejde chuť…“

Jiným schodištěm sešli na velké vnitřní nádvoří, přešli je a došli až k velké hlavní věži. Vyšli po monumentálním schodišti, na jehož konci je čekal majordom. Koženě se uklonil.

„Princezno, Její Veličenstvo vás přijme v pracovně. Dovolte, abych šel napřed.“ Šli dlouhou chodbou zdobenou brněními, štíty a zbraněmi. Majordom se zastavil přede dveřmi, otevřel je a hlásil: „Veličenstvo, princezna Iliana a…“ Zmlkl a zrudl rozpaky, když si uvědomil, že neví, jak se jmenuje člověk, který princeznu provází. Byla už noc a místnost osvětlovaly dva velké svícny.

Jarvenovi bušilo srdce ostošest. Královna se značně podobala Ilianě až na to, že její rysy poznamenal věk a zřejmě i starosti. Vedle ní stál do půl těla obnažený obr se zakřivenou šavlí neskutečných rozměrů.

Iliana došla ke stolu a lehce se uklonila. Jarven se uklonil hluboce.

„Matko, klaním se vám.“ Královna Samara se pousmála.

„Doufám, že se vracíte o něco moudřejší, dcero, ale pochybuji. Nicméně jsem ráda, že vás opět vidím.“

Předstírala, že teprve teď si všimla Jarvenovy přítomnosti, a suše se zeptala: „Odkud jste?“

„Jsem rytíř Jarven,“ pronesl rádoby pevným hlasem, „druhý syn barona Bassaka, poddaného krále Jarvika. Tím chci říct, že mé jediné jmění je tento meč. Přesto si vás dovoluji požádat o ruku vaší dcery, princezny Iliany, protože ji miluji a myslím, že ona mě také.“

Královna chvíli mlčela a pak opovržlivě pravila: „To je směšné. Halame, zbav mě toho drzouna!“

Kolos k Jarvenovi vykročil a zvedal šavli.

„Matko, zapřísahám vás, nedělejte to!“ vykřikla Iliana.

„Mlčte!“

Ilianě vhrkly slzy do očí. „Pane Jarvene, braňte se, jinak vás bez milosti zabije!“

Mladík konečně zareagoval. Rychle ustoupil o dva kroky a tasil meč právě ve chvíli, kdy Halam zaútočil. Zbraně o sebe třeskly. Následovalo ticho, jež narušil jen hlučný dopad kusu Halamovy šavle na podlahu. Kolos užasle civěl na zbytek, který ještě svíral v pěsti. Než se stačil vzpamatovat, měl na hrdle hrot Jarvenova meče.

Jarven ho držel v šachu a otočil se ke královně.

„Veličenstvo, přišel jsem v dobrém a nemám v úmyslu připravit vás o věrného služebníka. Pokud uznáte, že jsem vítěz, milerád ho ušetřím.“

Samara nehnula ani brvou, ale v očích se jí zablesklo. Pokývla hlavou a řekla: „Odejdi, Halame. Sežeň si jinou šavli a potom se vrať. I nadále jsem ti nakloněna.“

Zatímco zmatený a vyjevený obr odcházel, Jarven zasunul meč do pochvy.

„Mladý muži,“ pravila královna Samara, „skromnost je hezká věc, ale nesmí se přehánět. Když jste tvrdil, že vaším jediným majetkem je meč, zapomněl jste říct, že je to meč Světla. Tušila jsem to, ale potřebovala jsem jistotu. Proto jsem tento souboj vyvolala. Děkuji vám, že jste Halama ušetřil.“

Pohlédla na Ilianu. „Dcera vám ukázala cestu do jeskyně, ale jste jediný, komu se meč podařilo vytáhnout z kamenné pochvy. Zřejmě jste zvládl všechny zkoušky. Rovněž vím, že jste měl jisté nepříjemnosti.“

Obrátila se znovu k dceři a pokračovala: „To přátelství s drakem se mi nikdy nelíbilo, ale uznávám, že mi Joki udělal dobrou službu, když vyřídil Rorchaka a toho hňupa Kyakiho. Jejich pozůstalí budou všude vykřikovat, že je zabila jakási nestvůra, takže v tom nemám prsty já, tím se nálada v zemi zklidní a nebezpečí občanské války bude zažehnáno.“

Odmlčela se a zahleděla se nepřítomně do zrcadla na stole.

„Pokud vám šlo při této pošetilosti jen o to, abyste si sehnala muže," poznamenala k dceři, „mohla jste mi to říct. Představila bych vám mladé šlechtice, krásné a bohaté, kteří by vás zahrnuli saténem a šperky."

„A neviděli by ve mně nikoho jiného než královskou princeznu. Ne, já si chci vzít Jarvena. Požádal mě o ruku, i když si myslel, že jsem jen obyčejná venkovská holka."

„Mládí je zbrklé," podotkla Samara. „Takže se chcete podřídit nějakému samci."

„Vy tomu vůbec nerozumíte, máti!" vybuchla Iliana. „Tady nejde o to, kdo se komu podřídí, ale my chceme spolu kráčet bok po boku. Jarven mě nikdy nebude k ničemu nutit, stejně jako mě nenutil, když si myslel, že patřím ke komediantům."

Samara se zasmála a ukázala na zrcadlo.

„Skutečně jsem zjistila, že jste se mu na krk pověsila vy. Ale spíš bych řekla, že to nebyl krk a že jste se na něj nepověsila."

Iliana si uvědomila, že matka jí nahlížela do soukromí, a zrudla. „I vy jste musela poznat muže, jinak byste mě neměla."

Královna si vzdychla, až se jí vzedmulo poprsí.

„Velice nepříjemná zkušenost. O svatební noci se na mě vrhl jako zvíře. Hrozně to bolelo, a když konečně s těmi trapnými pohyby přestal, otočil se ke mně zády a chrápal."

„Co se stalo s… s mým otcem?"

„Ráno si ten hlupák myslel, že mi bude poroučet. A já dostala vztek."

„A dál?"

„Ten chudák se tak lekl, že utekl. Měl takový strach, že nezvládl schody a skončil pod nimi se zlámaným vazem. Čímž se vyhnul katu. Abych vás uchránila takového utrpení, dala i jsem vám schopnost změnit se v případě potřeby v netvora, protože jsem si myslela, že veškerý styk muže a ženy provází jen bolest. Když jsem vás viděla, jak se o tohoto mladíka třete, netrpělivě jsem čekala na bolest, která vás promění. Jenže ono se nic nestalo. Namísto toho se dostavil pocit štěstí, rozkoše, který se stále zvyšoval. Něco takového jsem v životě nepoznala. Překvapilo mě to. Musím přiznat, že jsem vám i záviděla. A v záchvatu vzteku jsem vás zbavila veškeré moci."

Zhluboka si vzdychla.

„Když jste mě volala, naštěstí jsem se zrovna dívala do zrcadla. A hned jsem vám vrátila vaši moc. Využila jste jí dobře. Ti mizerové si nic jiného nezasloužili. Potom jsem už sledovala vaše další osudy pozorněji."

Pohlédla na Jarvena.

„Zneklidnilo mě, když vás ten mizera ohrožoval dýkou. Věděla jsem, že se nestačíte přeměnit. A tento mladík mě příjemně překvapil, když se klidně vzdal svého meče, aby vás zachránil. A ničema byl po zásluze potrestán."

Jarven pochopil, že královna Samara je čarodějka, která dokáže na dálku číst v mysli své dcery a zřejmě i v jiných. Takže byla svědkem všech jeho rozkoší, jež prožil s Ilianou… Ale za to by ho mohla i potrestat…

Královna dlouho mlčela a mladík byl stále nejistější a neklidnější. Iliana na tom byla podle výrazu tváře stejně.

„Takže, má dcero, stále ještě se chcete vdát?" pravila Samara klidně, ale mrazivě.

„Ano, matko, ale pouze za Jarvena."

„Možná budu souhlasit, ale mám dvě podmínky."

„Jaké?" zeptala se dychtivě Iliana a srdce se jí rozbušilo.

„Jarven se stane vrchním velitelem mého vojska. To zaprvé."

„Bylo by mi nesmírnou ctí vstoupit do vašich služeb, Veličenstvo," uklonil se překvapený Jarven.

„Rovněž budete nadřízen všem baronům."

„Obávám se, že mě nebudou chtít poslouchat…"

„Proti tomu, kdo má meč Světla, se nikdo bouřit nebude," zasmála se královna. „A jako vrchní velitel se stáváte samozřejmě i členem mé rady."

Mladík byl natolik překvapený, že se nezmohl na žádnou odpověď.

„A ta druhá podmínka?“ zeptala se číhavě Iliana.

Tentokrát se královna upřímně usmála, skoro čtverácky, jako by omládla o dvacet let.

„Přeji si, abyste mi dali co nejdříve vnučku.“

Ilianě spadl kámen ze srdce. „Slibuji vám, máti, že vaši druhou podmínku se vynasnažíme splnit ještě dnes.“

Královna se zatvářila melancholicky. „To ráda věřím. Můžete jít. Zítra uspořádám hostinu, na které oznámím Jarvenovo jmenování i vaše zasnoubení.“

Pohlédla na Jarvena. „Zapomněla jsem vám, vévodo, oznámit, že rada zasedá už zítra odpoledne.“ Když viděla, jak na ni nechápavě civí, dodala: „Čemu se divíte? Rozhodla jsem se, že vás budu jmenovat vévodou z Kirvy. Titul je volný už několik let a neobsadila jsem ho ani na naléhání vévody Rorchaka. Princezna Iliana si přece nemůže vzít jen tak nějakého rytíře. A ve znaku budete mít zlatý meč v azurovém poli.“

Už byli na odchodu a královna si neodpustila ještě jednu poznámku: „Má dcera má i nadále schopnosti, které jsem jí dala. Kdybyste jí chtěl nějak ubližovat, promění se v obrovského medvěda!“

Mladí lidé přešli ruku v ruce do princezniných komnat. Nari v jídelně dohlížela na přípravu studené večeře.

„Tak co, Iliano? Už to máš za sebou?“

Iliana a Jarven si sedli a hladově se pustili do jídla. Nari obíhala kolem stolu a umírala zvědavostí, ale neodvažovala se princeznu vyrušovat, zvláště když viděla, jak jí chutná.

„Jak se na tebe dívám, rozhovor s matkou ti chuť nezkazil,“ nevydržela to.

„Proběhl lépe, než jsem očekávala. Matka souhlasí, abych si vzala Jarvena.“

„Tos mohla mít něco lepšího než nějakého vagabunda,“ zabručela chůva.

„Takhle už o mém manželovi nikdy nemluv,“ usadila ji Iliana. „Matka ho jmenovala vrchním velitelem vojska a vévodou.“

Když dojedli, Iliana zamířila ke svému pokoji a chůva hned za ní.

„Můžeš si jít lehnout, milá Nari,“ řekla jí Iliana. „Jarven mi se svlékáním pomůže.“

Chůva sebou trhla a roztřásla se. „Snad nechceš říct, že s tebou zůstane na noc? Před svatbou… Něco takového tu ještě nebylo…“

„Musíme vyhovět královně. Chce co nejdříve vnučku.“

„To snad ne!“ zvolala chůva a začala lomit rukama. „Ještě jsem tě nepoučila o všem, co má dívka před svatbou vědět. Muži mají jisté požadavky… To ani nevíš… Je třeba poslechnout…“

„Jen klid, Nari, budu improvizovat. Ale myslím, že už jakous takous představu mám!“

19

Jarvena vzbudil hlahol polnice. Strávil náramně milý a příjemný počátek noci, ale pak se přece jen pro větší pohodlí odebral do svého pokoje, protože Ilianina postel nebyla myšlena pro dva.

Oknem k němu doléhal třesk mečů a výkřiky. Vyskočil z postele a vyklonil se z okna. Na padacím mostě se bojovalo. Královniny stráže se pokoušely odrazit jakési útočníky v černém.

Podle rudého kruhu na hrudi v nich poznal muže barona Borzyho. Útočníci postupovali a obránci je jen s potížemi odráželi. Rychle vklouzl do kalhot, obul se a připjal si opasek. Na košili a kabátec v tom zmatku dočista zapomněl. Řítil se po schodech a doběhl na bojiště. Vrazil do ustupujícího gardisty a přidal se k obráncům. Hned se na něj vrhli dva útočníci. Neudělali dobře, protože Jarven zatočil mečem a vzápětí byli o hlavu kratší. Rázem je však nahradili další dva. Jednomu vyrazil meč z ruky a druhému proklál hruď.

Před Jarvenem se už vršila slušná hromádka mrtvol a vytvářela chabý, ale přece jen nějaký val. Nebyl si však jist, jak dlouho dokáže odolávat. Už se spoléhal pouze na prsten, ruka mu umdlévala. Útočníci byli stále dotěrnější. Sekal a řezal kolem sebe, až krev stříkala.

Náhle jako by sevření povolilo. S překvapením zjistil, že se vedle něj tuží královnin strážce Halam.

Oba začali postupovat po mostě, který byl tak úzký, že proti nim mohli najednou nastoupit jen čtyři muži. Krok za krokem nutili nepřítele k ústupu.

Velitel povstalců své muže povzbuzoval a hnal je do boje, nakonec mu ale nezbývalo nic jiného než se rovněž zapojit. Vrazil koni ostruhy do slabin a hnal se mečem po Jarvenovi. Jarven útok odrazil na

poslední chvíli a přerazil protivníkovi meč. Dalším výpadem ho srazil z koně. Ale to už přiskočil Halam a rozpůlil povstalci lebku.

Boj končil. Velitel padl a ostatní se dávali na stále rychlejší ústup.

Jarven si otřel čelo a podal Halamovi ruku.

„Děkuji ti. Zachránil jsi mě. Přišel jsi právě včas."

Iliana doběhla ke královně, která boj sledovala z hlavní věže. Když spatřila, že útočníci ustupují, oddechla si.

Zavolala si zakrváceného důstojníka gardy.

„Je nám velice líto, Veličenstvo. Jako každé ráno jsme spustili most. Byli schováni poblíž a hned se na nás vrhli. Nebýt těch dvou, nevím, jak by to dopadlo. Hlavně nás zachránil ten mladík se svítícím mečem."

„Proto jsem taky Jarvena jmenovala vévodou a vrchním velitelem," pronesla suše Samara. „Pohřběte mrtvé, ošetřete raněné a postavte stráže. Jak vidím, je možné dostat se sem snáz než do domu nějakého měšťana."

Důstojník se uklonil až po pás a pádil splnit rozkazy. Ve dveřích se málem srazil s Jarvenem a Halamem.

„Jste raněný!" vykřikla Iliana, když spatřila zakrváceného Jarvena, a zbledla.

„Neřekl bych," zavrtěl hlavou. „To není moje krev."

Královna se nejdřív obrátila na Halama. „Děkuji ti, jsem s tebou moc spokojená. Dej se ošetřit a odpočiň si." Pak pohlédla na Jarvena a pousmála se. „Gratuluji si, že jsem vás jmenovala velitelem."

Mladík se uklonil a královna dodala: „Sledovala jsem vás a připadalo mi, že jste byl několikrát zasažen. Mám takový pocit, že jste mi ve své skromnosti zapomněl říct, že máte i prsten z pyramidy. Myslela jsem si, že navždy zmizel. Večer mi to musíte vyprávět. Teď se jděte umýt a odpočiňte si. Má dcera se vás jistě ráda ujme."

20

Dariak dojídal ve velké síni hradu Bassaků večeři a obsluhovala ho ošuntělá služebná. Ruce měla špinavé, plavé vlasy slepené špínou. Když otec zemřel, vyhnal starou Many, protože nesnesl její vyčítavý pohled.

Popadl služebnou, surověji povalil na stůl mezi zbytky jídla a vyhrnul jí sukni.

„Ne, já nechci!" bránila se. „Od vás to moc bolí."

„Mlč," smál se jí, „jinak tě zas pošlu k prasatům a za tvým otcem, kterému jsi taky musela dát."

Nešťastnice se podvolila. Dariakovu rozkoš přerušil sluha.

Baron se vztekle narovnal a proklál ho pohledem.

„Promiňte, pane, že ruším, ale přijeli nějací muži. Je jich nejméně deset."

Baron bohapustě zaklel, natáhl si kalhoty a hnal se na dvůr. Služebná se honem klidila pryč.

Na dvoře spatřil jezdce v modrém. Netvářili se nepřátelsky a Dariakovi se ulevilo.

„Jste baron Bassak?" otázal se ho jejich velitel.

Dariak překvapeně přikývl.

„Máte bratra Jarvena?"

„Před několika měsíci odjel. Pokud něco provedl, já za to nemůžu."

Muž se jen pousmál. „Jsem vyslanec královny Narvinkaru na dvoře krále Jarvika. Její Veličenstvo mě pověřilo, abych vám sdělil, že váš bratr získal meč Světla, byl jmenován vévodou a vrchním velitelem vojska. V dohledné době se ožení s jedinou královninou dcerou, princeznou Ilianou."

Vytáhl váček a hodil ho zkoprnělému Dariakovi k nohám.

„Tady máte těch padesát dukátů, které dal váš otec Jarvenovi na cestu."

Dariak váček sebral a nasadil úlisný úsměv. Už se mu honilo hlavou, jaké by mu z toho mohly plynout výhody…

„Od královny vám mám dále vyřídit, že v Narvinkaru jste nežádoucí. Pokud se ukážete v Kirvě, dá vás bez milosti narazit na kůl."

Po těchto slovech vyslanec a jeho družina odjeli.

***

Starý Wykat s rodinou seděli v hostinci a večeřeli. S nimi i Wacko. Abyssa se s ním chystala nastudovat číslo, které by se jmenovalo Kráska a zvíře. Wacko by byl převlečený za medvěda, ona by kolem něj tančila a nakonec by ho zkrotila a odvedla na vodítku.

„Je to krásné podobenství svatby," smála se.

Wykat se napil a zamyslel se. Svátky v Morinu už před několika dny skončily a kšefty se už moc nehýbaly. To znamená, že musí zas o číslo dál.

Do hostince vešel honosně oblečený muž a zamířil k jejich stolu.

„Pan Wykat?"

Stařec překvapeně zvedl hlavu a přikývl. Muž se posadil naproti němu a kývl na obsluhu, aby přinesla pořádný džbán vína. Potom zvedl pohár.

„Na vaše zdraví, pane Wykate."

Pořádně si zavdal a řekl: „U příležitosti svatby vévody Jarvena s princeznou Ilianou bychom byli rádi, kdyby vaše společnost vystoupila v Kirvě a pobavila nás svým uměním. Tady je záloha." A hodil na stůl pěkně naditý váček. „Ale musíte si pospíšit."

Wykat se usmál a váček potěžkal. Než se zmohl na slova díků, muž vytáhl další. „Tady princezna posílá pět set dukátů jako věno pro slečnu Abyssu, až se vdá za pana Wacka. Dále blahopřeje paní Hanice za přesnou předpověď. V Morinu skutečně poznala svého budoucího chotě."

Takový příliv novinek byl na komedianty příliš. A než se vzpamatovali, byl muž tentam.

„Iliana, a princezna!" zamumlala Abyssa. „Když si pomyslím, jak jsem se jí posmívala, že neumí tancovat."

„Nezdá se, že by ti to měla za zlé," usmál se Wacko a ukázal na dukáty. Vzal dívku kolem ramen, přitáhl si ji k sobě, políbil na krk a zašeptal: „Nezapomeň, že ty peníze ti patří až po svatbě. Když mě nebudeš chtít, řeknu to Jarvenovi."

„Nebudeš mít důvod," opáčila. „Mám tě skoro tak ráda jako tu hromadu dukátů."

Wykat se rozesmál a zvolal:

„Hospodo, dneska večer jde všechno na mě! A zítra vzhůru do Kirvy!"